

Misjonijutustused

**Kesk-Aafrika
Läänedivisjon**

Adventistide Koguduste Eesti Liit

**Juuli August September
2007**

MISJONIJUTUSTUSED III kvartal 2007

Kesk-Aafrika Läänedivisjon

Kesk-Aafrika Läänedivisjoni kuuluvad: Benin, Burkina Faso, Kamerun, Roheneemesaared, Kesk-Aafrika Vabariik, Tšaad, Kongo Vabariik, Elevandiluurannik, Ekvatoriaal-Guinea, Gabon, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Libeeria, Mali, Mauritania, Niger, Nigeeria, Senegal, Sierra Leone ja Togo.

Benin

Beninist on pärit *voodoo* – religioon, mille rituaalide ja mõjuga on läbi imbunud peaaegu kõik inimeste elualdkonnad. Kui inimene võtab vastu Jeesuse oma Päästjaks ja ühineb adventkogudusega, peab ta *voodoo* maha jätma. Mõnikord tähendab see ka perekonna ja sõprade jätmist. Kui tekivad probleemid, pannakse usk tõsiselt proovile ning paljud jätavad pigem uue usu kui võitlevad vaimudega. Paljud Benini adventkirikud on traditsioonilistest materjalidest tehtud ajutised ehitised. Statsionaarsed hooned jumalateenistusteks oleks suur samm, näitamaks inimestele, et Jeesus on siin selleks, et jääda. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest on mõeldud vähemalt ühe kiriku ehitamiseks Beninis.

Kamerun

Kamerun on tugeva, areneva majandusega suhteliselt stabiilne riik. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest saavad osa kaks projekti. Bertoua algkool pakub kristlikku haridust õpilastele, kel tekib riigikoolis hingamispäevaga probleeme.

Oluline osa annetustest aitab lõpetada Loode-Kamerunis Buea adventhaigla ehituse esimese faasi. Kohalik kliinik on teenindanud inimesi aastaid, kuid piirkonda on hädasti vaja haiglat.

Gambia

Gambia on väike maariba Gambia jõe ääres, mis on kolmest küljest ümbritsetud Senegaliga. Seal on rohkem kui 800 liikme jaoks kokku kõigest kolm kirikut. Osa kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest läheb Gambiasse kiriku ehitamiseks.

Libeeria ja Sierra Leone

Libeerias ja Sierra Leones lõppes hiljuti hävitav kodusõda. Nii selle riigi majandus kui inimesed püüavad rahuldada esmased vajadused, nagu elekter ja puhas joogivesi. Kuid inimesed otsivad lootust ning adventkirik püüab aktiivselt tegutseda inimeste Jeesuse juurde toomisega. Kui inimesed vastavad evangeeliumiskutsele, peab kogudus tegutsema üle oma võimete, et tagada kirikud ja hoolitsusprogramm usklike jaoks.

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus aitab kahel olemasoleval kogudusel Monrovia ja Freetownis ehitada oma kodukirikud. Lisaks on mõlema riigi kogudus ostnud kumbki maatüki, millele ehitada evangeelne koolituskeskus, kus usklikud saavad ettevalmistuse hingede võitmiseks ja misjonitööks. Kui need keskused saavad valmis, hakkavad need ise end majandama.

Nigeeria

Nigeeria on Aafrika kõige tihedama rahvastikuga riik. Siin on tugev ja kasvav adventkogudus, millel on liikmeid 233 700 ning üldse rahvast kokku 131,5 miljonit.

Mineraalvarade, eriti nafta rohkuse tõttu püüab Nigeeria ületada korrumppeerunud poliitiliste liidrite tõttu tekkinud tagasilööke. Riiki häirivad maa põhjapiirkonna peamiselt moslemite ja lõunaosa peamiselt kristliku regiooni vahelised rahutused. Kuid hoolimata neist rahutustest laieneb adventkoguduse töö pidevalt. Hiljuti jaotati Nigeeria kogudus kaheks liiduks, et teenindada suurt liikmeskonda tõhusamalt.

Värskest asutatud Ida-Nigeeria liit saab abi oma territooriumile

keskkooli rajamiseks. Babcock'i ülikool Lagose lähedal saab raha, et ehitada ülikoolilinnakusse palvela.

Ülesanded

Aafrika kogudus kasvab kosmilise kiirusega – kiiremini, kui vahenditega sammu pidada jõutakse. “Ehita midagi ja nad täidavad selle” ei ole Aafrikas ainult tühi lubadus. Ehita kirik ja see saab täis; ehita kool ja õpilased tulevad. Kuid kõige ehitamine on eriline väljakutse suurema osa aafriklaste jaoks, kelle sissetulekud tagavad vaid pisut rohkem hädavajalikust. Kogudused näevad lihtsa kiriku ehitamisega aastaid vaeva ning koolid ja haiglad, mida nad hädasti vajaksid, jäävad nende rahaliste vahendite võimusest täielikult välja.

Võimalused

Meie selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus aitab kogudusi mitmel pool Kesk-Aafrika lääneosas, projektid on järgmised:

- Kirikud olemasolevatele kogudustele Beninis, Gambias, Ghanas, Libeerias, Nigeerias ja Sierra Leones.
- Keskkool Nigeerias ja algkool Kamerunis
- Buea adventhaigla esimese faasi ehituse lõpetamine Kamerunis
- Evangelistide koolituskeskuse rajamine Libeerias, Nigeerias ja Sierra Leones.

Edaspidised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Neljandas kvartalis on keskmes Lõuna-Aasia Divisjon. Projektid on keskkool Ongoles, poiste ühiselamu Lääne-Bengali keskkoolile, 20 kirikut Orissa osariigile ja 20 kirikut ülejäänud Lõuna-Aasias.

2008. aasta esimesel kvartalil on keskmes Euro-Aasia Divisjon.

Lisainfo

Teatmeteos “*The Seventh-day Adventist Encyclopedia*” (saadaval raamatuna ja CD-ROMil) sisaldab üksikasjalikumalt informatsiooni koguduse töö ajaloo kohta sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta.

Ajakirjas “*National Geographic*” on ilmunud sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta artikleid ja fotosid. Vaata 2001. aasta

märtsinumbrit, kus on üldine Aafrika teema, ning artikleid viimastest ajakirja numbritest, mis võivad olla trükitud pärast “Misjonijutustuste” trükkiminekut.

Vaata veebist: sellel kvartalil käsitletavate riikide otsimiseks internetist, trükkige otsingumootoris riigi nimetus. Enamikel riikidel on vähemalt saatkonna veebileht, kuid väga paljudel on kaugelt enam linke huvitava materjaliga.

Retseptid rahvusvaheliseks ühiseks söömaajaks Aafrika toitude ja kultuuriga leiata laste misjonijakirja “*Children’s Mission*” lehekülgedelt 6, 8 ja 10. Paluge lastel esitada mõned sel kvartalil õpitud laulud.

Video: Peakonverentsi misjoniosakond on teinud **misjoni DVD** Kesk-Aafrika Lääne-divisjonis ja mujal maailmas tehtava misjonitöö ja lugude illustreerimiseks DVD-video 3-, 5- ja 10minutiliste segmentidena, mis sobivad kirikus hingamispäevakooli või teenistuste vahele. Küsige hingamispäevakoolijuhilt oma koguduse DVD-d või võtke ühendust adventmisjoniosakonnaga aadressil www.AdventistMission.org.

Annetuste plaan aitab liikmetel koondada tähelepanu maailmamisjonile ja soodustab heldemat annetamist. Paluge oma hingamispäevakooli nõukogul teha iga kvartali jaoks annetuste plaan; seejärel kandke iganädalane summa plaani sisse.

Joonistage lihtne plakat. Jaotage kirik 100 segmendiks, millest igaüks kujutab 1 protsenti kvartali misjoniannetuste sihtsummast. Värvige iga nädal sel korral hingamispäevakoolis saadud osa sihtsummast. (Paluge laekuril anda teada ka eraldi saabunud annetustest, et ka need numbrid saaks kogusummale lisada.)

Meenutage koguduseliikmetele, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd kogu maailmas ja eriti Kesk-Aafrika Lääne-divisjonis.

7. juuli 2007
Benin

Teenides Jumalat Saatana pinnal

Janvier Hownyeme

Kuidas on olla iga päev Saatanaga silmitsi? Benini usklikud teavad.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma nimetasin end kristlaseks. Mina ja mu pere käisime kirikus, kuid ma tundsin, et kirikus käimine ei toonud mind Jumalale lähemale, kui olid mu sõbrad, kes kunagi kirikus ei käinud. Ma nägin, kuidas kiriku liikmed võtsid osa *voodoo* tseremooniatest, mis on imbunud meie kultuuri ja elu igasse valdkonda Beninis. Ühel päeval palusin Jumalal näidata mulle, kuidas teenida Teda paremini, vaimus ja tões.

Ma hakkasin käima karismaatilise grupi jumalateenistustel, kuid aja jooksul läksid liikmed omavahel tülli ja kogudus jagunes kaheks. Keegi kutsus meie koguduse järelejäanud liikmetele usust rääkima ühe seitsmenda päeva adventisti. Selle mehe sõnad olid sügavamõttelised ning mitmed meist hakkasid koos temaga Piiblit uurima. Ma veendusin, et Jumal oli vastanud mu palvele. See oli kogudus, mis rajanes kogu olemusega Piiblil ning hülgas kõik, millel oli tegu nõidusega. Umbes 25 inimest karismaatilisest kogudusest otsustasid saada ristitud seitsmenda päeva adventkogudusse, mina ja mu naine nende hulgas.

Me soovisime naisega rääkida õpitust teistele ja seepärast kolisime külla tagasi. Viie aastaga rajasime 38 usklikuga grupi.

Siis suri mu naise isa ja tekkis hiiglasuur probleem. Minu naine oli oma isa ainuke laps ning oodati, et ta oleks isa matustel kohal. Kuid me teadsime, et me ei võta osa *voodoo* tseremooniatest, mida viidi läbi järgneva kahe nädala kestel matuste käigus. Me läksime naise kodukülla ja matsime tema isa, kuid lahkusime enne, kui algas tantsimine, ohverdamine ja joomine. *Voodoo* kummardajad, kes tulid minu äia matustele, olid vihased, kui me ei jäänud kohale *voodoo* tseremooniatel osalema ega maksnud alkoholi eest. Nad vandusid, et tapavad meid kättemaksuks.

Me teadsime kogemustest, et *voodoo* vägi on suur. Aastaid varem oli pandud mulle needus, et ma ei saa jõge ületada, ilma et mul tekiks tahtmine vette hüpata ja uppuda. Me elasime jõe ääres ning pidime sageli jõge ületama. Alati pidi mind keegi paadis kinni hoidma, muidu püüdsin ma välja hüpata ja uppuda. Aastaid kõndisin ma miile lähima sillani, et saaksin ületada jõe ilma paadita.

Aga kui me saime kristlasteks, kutsus mu naine mind väikese paadiga jõge ületama. Närviliselt palusin ma Jumalalt kaitset ja ületasin jõe väikeses paadis. Midagi ei juhtunud. Ma mõistsin, et Jumal oli tõesti võimsam kui *voodoo* ning Tema suudab võita needused.

See kogemus andis meile kindlust, et võime paluda Jumala kaitset külaelanike needuste eest.

Varsti pärast äia surma jäi mu naine lapseootele. Kui ta läks sünnitama, ei saanud laps sündida. Me käisime ühest haiglast teise, otsides abi lapse ilmale toomiseks. Lõpuks läksime riigi peahaiglasse. Seal tegid arstid keisrilõike ja aitasid lapse välja. Kui nad uurisid mu naise emakat, nägid nad, et see oli täis auke – *voodoo* needuse tagajärjel. Kogu haiglast tulid arstid vaatama aukudega emakat. Nad ei saanud emakat parandada, sest ütlesid, et seda saab teha ainult Jumal. Me palvetasime ja mu naise emakas sai terveks.

Minu noorem vend ja ta pere ühinesid adventkogudusega. Kord süüdistasid tema küla inimesed mu venda *voodoo* pealiku solvamises. Nad nõudsid, et vend ostaks kogu külale alkoholi ja vabandaks *voodoo* pealiku ees. Kuid me keeldusime. Umbes 30 inimest tulid mu

venda ja tema peret tapma, kuid nad põgenesid meie majja. Me põlvitasime koos palvesse Jumala kaitse pärast. Vihased külaelanikud ümbritsesid meie maja, skandeerides ja karjudes, kuid nad ei saanud meile midagi teha, sest me palvetasime.

Rahvas lahkus ja me avastasime, et nad olid kaasa võtnud mu venna kanuu, mida ta kasutas kalapüüdmiseks ja vedamiseks, ning viinud selle külla. Nad olid kanuu neednud ja jätnud *voodoo*-pühamusse.

Koguduse ametnikud läksid külavanema juurde ja rääkisid juhtunust. Külavanem ütles, et kogudus peab ostma enne alkoholi, kui ta juhtumit uurima hakkab. Kui koguduse ametnikud selgitasid, et me ei tarbi alkoholi ega puuduta seda, saatis ta nad minema, öeldes: “Minge tooge see kanuu siis sealt omal vastutusel ära.” Me teadsime, et kanuu on neetud ja kui me seda puudutaksime, saaksime mürgitatud. Kuid me palusime Jumalalt kaitset ja läksime koos kanuud ära tooma. Me viisime selle jõe äärde, kus me pesime seda ja pühendasime uuesti Jumalale. Külaelanikud olid hämmastunud, et meie, adventistid, ei surnud kanuud puudutades.

Kolme päeva pärast varises kokku hiiglasuur betoonist *voodoo*-pühamu, nagu oleks kellegi tugev käsi selle purustanud. Isegi vundament oli hävinud. “Kes need adventistid on, et neil on meie üle selline võim?” küsisid mõned inimesed. Mõned tahtsid adventistidele rohkem needusi peale panna, kuid teised kartsid. Nad hävitasid meie pühamu,” ütlesid nad. Kuid teised panid adventusklikele needusi, lootes nad tappa ja nende majad maha põletada. Piirkonna adventistid paastusid ja palvetasid Jumala kaitse pärast. See kestis seitse päeva. Siis ühel ööl suri üks kolmest *voodoo*-preestrist teadmata põhjusel.

Mõne inimesed tulid meie jumalateenistustele vaatama, kust meie vägi tuleb. Kuid nad ei leidnud midagi mainimisväärset. Lõpuks palusid inimesed, nende *voodoo*-preestrid ja külavanem adventistidelt vabandust ja anusid, et adventistid ei neaks neid ära.

Me kohtume Saatana needustega peaaegu iga päev. Üks koguduseliige läks mõnedelt inimestelt raha koguma, kuid teel koju hakkas ta koera kombel haukuma. Pere tõi naise meie juurde kirikusse, kus me palvetasime tema pärast tunde, enne kui ta oli jälle võimeline rääkima. Keegi oli ta lihtsalt ära neednud.

Mõned inimesed näevad neid imesid ja tulevad siiralt otsima Jumala väge ning teenivad nüüd koos meiega Jumalat. Nad on mõistnud, et meil ei ole mingit salaväge peale usu Jumalasse.

Me peame jumalateenistusi väikeses roost ehitatud palvelas, mille ehitasime laenatud maale. See ei ole eriti kena, kuid see on kõik, mida võime endile lubada. Ainult kolmel meie koguduse liikmel on alaline töökoht – ühel kalamehel, ühel mehaanikul ja ühel naisel, kes müüb turul kaupu. Kui me toome oma kirikusse külalisi, küsivad nad: “Miks ei ole teil korralikku betoonist kirikut nagu teistel kogudustel?” Siin Beninis annab statsionaarne kirikuhoone inimestele kindluse Jumala jõust.

Piirkonna pastor ostis maatüki ning me säästame nii palju, kui suudame, et osta kiriku jaoks betooni. Palvetage koos meiega, et meie võimas Jumal, kes on meid päästnud ja kaitseb meid iga päev ümbritsevate kurjusejõudude eest, aitaks meil muretseda tsementi, mida vajame korraliku kiriku jaoks, kus saaksime kuulutada Tema imelisi tegusid meie väikeses maakohas.

Janvier Hownyemey tunnistab oma usust Edela-Beninis.

14. juuli 2007
Benin

Õpetaja saab õppetunni

Christophe Agbachi

Ta oli otsustanud näidata oma naisele, et tema religioon on rumalus. Kuid ta mõistis peagi, et naise meelt muuta oli raskem, kui ta oli arvanud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Mina ja mu naine Irene olime õnnelikult abielus ja töötasime Lääne-Aafrikas Beninis. Siis kohtas Irene seitsmenda päeva adventiste ja mu elu muutus õnnetuks.

Ma õpetasin kohalikus keskkoolis inglise keelt, kui Irene kohtus adventistidega. Nad olid meie naabrid ning kutsusid mu naist oma kirikusse koosolekutele. Peagi käis mu naine laupäeviti kirikus. Alguses ma ei teadnud, et ta kirikus käib, sest ta ei öelnud mulle.

Kuid siis ühel päeva oli meil Irenega millegipärast tüli. Vaidluse ajal solvas ta mu vanemat õde. Meie kultuuris ei ole see niisama lihtne, see võib olla isegi lahutuse põhjuseks! Ma ei lahutanud Irenest; ma lihtsalt ei rääkinud temaga enam. Varsti pärast seda kolis Irene pealinna, et ülikoolis õppida. Ta jäi sinna ja me ei näinud üksteist mitu kuud järjest.

Aja jooksul soovitas mu perekond Irenega ära leppida, seepärast kutsusin teda tagasi koju. Me rääkisime kaua. Siis ma saingi teada, et

temast oli saanud seitsmenda päeva adventkristlane. Ma ei saanud aru, miks peaks Irene nii kirikust huvitatud olema, kuid mul oli hea meel, et me ära leppisime. Ma arvasin, et suudan talle aja jooksul mõistuse pähe panna.

Irene kolis tagasi koju ning oli minu vastu sõbralik ja südamlük, kuid mina ei olnud tema vastu nii lahke. Mulle ei meeldinud, et ta oli teinud otsuse religiooni suhtes minuga nõu pidamata, et ta tahtis meie kodust alkoholi kõrvaldada ning et ta keeldus sealihast süüa tegemast. Ühesõnaga, mulle ei meeldinud, et mu naine püüdis mulle öelda, mida peaksin tegema. Seepärast vaidlesime palju.

Ma pidasin tema huvi adventkiriku vastu meie vaidluste põhjuseks ja püüdsin hoida teda kirikusse minemast. Ka minu perekond püüdis veenda Irenet sellest religioosest fanatismist loobuma. Kuid ta oli kindlalt otsustanud jääda oma religioosete ideede juurde, isegi kui see tähendaks minu kaotamist.

Olukord muutus halvaks. Ma saatsin naise majast minema ega lubanud tal enne tagasi tulla, kui on oma religioonist loobunud. Ta ütles, et ei loobu usust kunagi, ent tuleb tagasi siis, kui mina teda kutsun. Me olime kaks kangekaelset täiskasvanut, kes keeldusid järele andmast.

Lõpuks lasksin ma Irenel koju tagasi tulla. Ma ütlesin, et ta võib kodus palvetada, kuid ei tohi kirikusse minna. Sisuliselt oli ta vang oma kodus. Ta oli nõus.

Ma tegin Irene elu raskeks. Alati, kui ta majast väljus, pidin ma teadma, kuhu ta läks. Aga tema oli minu vastu ikka lahke. Ta kutsus mind endaga koos palvetama, kuid ma keeldusin.

Kui meie lapsed olid piisavalt suured, palus Irene mul aidata talle tööd leida. Ma leidsin talle töö ühes mittetulundusühingus. Talle meeldis see töö ja sageli oli ta kauem tööl, tavaliselt kolmapäeviti ja reedeti. Ka laupäeva hommikul läks ta tihtipeale tööle.

Ma muutusin tema ületundide suhtes kahtlustavaks ja läksin ühel õhtul teda kontoris vaatama. Teda polnudki seal. Kui ta sel õhtul koju tuli, hakkasin temaga tülitsema ja süüdistasin teda truudusetuses.

Irene ütles, et ta on mulle alati truu olnud ning tunnistas, et oli käinud kontori lähedal asuvas adventkirikus. Ta keeldus adventkirikus käimisest loobumast, öeldes: “Kui sa tahad mida kolmapäeva või reede õhtul või laupäeval näha, tule kirikusse.”

Vaidlus ei viinud meid kuhugi, seepärast proovisin teisiti. Ma läksin tema pastori juurde: “Sa ei tohi lasta Irenel enam kirikus käia. Ta peab jääma koju oma pere juurde. Kui sa julgustad tema käitumist, siis tekitan ma teie kirikule probleeme.”

Ma olin üllatunud, kui pastor vastas vaikselt: “Ükskord sa mõistad, et su naine ei tee midagi halba.”

Ma karjusin tema peale ja ähvardasin teda, aga tema ainult kuulas. Siis ütles rahulikult: “Ma ei saa sundida sinu naist Jumala teenimist lõpetama – ei siin ega kusagil mujal. Selle otsuse peab ta ise tegema.”

Ma lahkusin halvas tujus.

Ma hakkasin käima laupäeva hommikuti kirikus Irenet kontrollimas. Pastor pani ühe koguduseliikme välja, et ta hoiataks Irenet, kui ma tulen. Kuid pastor kohtles mind ikka lahkelt.

Irene rääkis, et kogudus hakkab pidama evangeelseid koosolekuid ja ka temal on seal tegemist. Ma ütlesin, et tal on palju muud tööd teha, kuid ta läks ikkagi. Ühel päeval ei tulnud ta õigeaegselt töölt koju. Ma vihastasin ning kogusin mõned noormehed, kes tulid minuga kiriku juurde.

Pastor tuli välja ja tervitas meid. Ta nägi mu viha ja ütles, et ta vestleb minuga sellest, kui ma annan talle 10 minutit koosoleku lõpetamiseks. Ma olin nõus. Ma nägin Irenet istumas esimeses reas.

Kui koosolek läbi sai, tuli pastor minuga rääkima.

“Kas sina laseksid *oma* naise nii hilja õhtul välja?” karjusin ma.

Pastor vastas vaikselt: “Jumalat tundva naise omamine on õnnistus.”

“Mulle ei meeldi, et ta on nii palju aega kirikus,” ütlesin ma talle.

“Mida sa sellest kirikust tead?” küsis pastor.

“Ma ei taha midagi teie kirikust teada,” vastasin.

“Aga kuidas sa saad siis öelda, et see on paha?” lausus pastor. “Mul on sulle soovitus. Õpi seda kirikut tundma; otsusta konkreetset, mis sulle ei meeldi, millised asjad on halvad. Siis saad sa oma naisele neid selgitada ja paluda tal lahkuda.”

Oma üllatuseks olin ma selle soovitusena nõus. Ma hakkasin kuulama Irenet, kui ta oma kirikust rääkis, otsides midagi, mida saaks tema vastu kasutada. Ma lasin tal rohkem Piiblist rääkida. Hoolimata mu oma tahtmise kasvas huvi Irene räägitava vastu järjest. Mu viha hajus.

Pastor kutsus mind endaga vestlema. Ta pakkus, et arutleme Piiblist, kui ma selleks valmis olen. Ta vastas mu küsimustele, kasutades Piiblit kõige alusena. Ma õppisin vähehaaval tõe tundma. Me olime kaks nädalat omaette, uurides koos iga päev. Siis vaatasime kõik arutletu üle. Kui ma olin nõus, et Jumal soovib kõiki neid asju, selgitas pastor, et seda adventistid usuvadki. Siis küsis ta mult: “Nüüd, kus sa tead, mida Jumal soovib, kas sa käitud ikka samamoodi nagu varem?”

Sel päeva loobusin ma võitlusest ja võtsin Jeesuse oma Issandaks ja Päästjaks. Ma läksin koju Irene juurde ja ütlesin talle: “Kogu selle aja, mis ma sinuga võitlesin, panin ma tegelikult vastu Jumalale.” Sellest ajast alates teenime Jumalat koos perekonnana.

Jumal on andnud meile rohkem õnnistusi, kui olin iial oodanud. Asjad, mille pärast ma maailmas pingutasin, tulid nüüd ilma pingutusteta. Ma sain ametikõrgendust ilma selle pärast võitlemata ning meie perel läheb hästi. Kuid kõige tähtsam on see, et meie peres on rahu. Me armastame Irenega teineteist väga ning kasutama oma energiat selleks, et rääkida teistele, mida Jumal on meile teinud.

Christophe Agbachi on koolidirektor Abomeys Beninis.

21. juuli 2007
Benin

Piksejumal

Anna Agbanvor

Horisonid kerkisid tormipilved. Äkitselt löi välk puusse, mille all ta istus.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Minu isa oli vägev *voodoo*-ülempreester Beninis. Ma nägin oma silmaga, kui võimas võib *voodoo* olla. See võib tappa või tervistada ning näiliselt sekkuda looduseadustesse.

Ma olin last kandnud palju kauem kui tavalised üheksa kuud, kuid ma ei hakanud sünnitama ning laps ei saanud sündida. Keegi oli pannud mulle needuse. Ükski kaasaegne haigla ei osanud midagi teha ning ma olin õnnetu. Siis sai meie küla adventkristlaste grupp minust ja mu sündimata lapsest teada. Varsti pärast nende palvet hakkasin ma sünnitama ja tõin lapse ilmale.

Sellest ajast alates mõistsin, et kristlaste Jumal on vägevam kui *voodoo* jumalad. Ma otsustasin teenida elavat Jumalat ning mina ja mu mees hakkasime koos adventistidega Piiblit uurima ja ristimiseks valmistuma.

Voodoo on animistlik religioon, mis on pärit Beninist ja levinud Lääne-Aafrika hõimurühmades. Koos orjadega jõudis see Brasiiliasse, Haitile ning Põhja-Ameerika osadesse, kus praktiseeritakse seda tänapäevani. Rituaalide hulgas on trummi mängimine, tantsimine,

esivanemate kummardamine ja loomohvrid. Deemonid võtavad tantsijad oma võimusesse ning tantsijad kõnelevad deemoni või hiljuti surnud pereliikme häälega.

Usutakse, et sajad vaimud kontrollivad loodust – tuult, merd, taevast – ning nad suudavad anda või võtta tervist, jõukust ja õnne. *Voodoo* järgijad lähevad *voodoo* preestri või preestrinna juurde nõu küsima või needust kellelegi peale panema või needusest vabanema.

Mu suguvõsa oli väga vihane, et olin perekonna jumalatele selja keeranud. Nad hoiatasid, et meie otsus võib elu maksta. Kuid me olime otsustanud, et ei pöördu enam kunagi tagasi pimeduse teenimisse. Kui oled kord juba *voodoo* jätnud, oleks rumal selle juurde tagasi pöörduda.

Siis suri mu isa, *voodoo* preester. Kõik pereliikmed pidid osalema matustel, mis sisaldab palju *voodoo* tseremooniaid – tantsimist, vaimude väljakutsumist ja joomist. Nende tseremooniate ajal on *voodoo* preestritel võim inimeste üle, seepärast keeldusin oma isa matustele minemast. Preestrid ja sugulased ähvardasid mu peret – mind, mu lapsi ja abikaasat –, kui me ei lähe. Kuid ma keeldusin asetamast end Saatana mängumaale.

Sel õhtul palvetasime enne magamaminemist. Öösel ärkasin ma tungiva vajadusega palvetada. Ma põlvitasin ja palusin Jumala kaitset. Äkki kuulsin ma äikest, nagu oleks suur torm lähenemas. Seejärel varises järsku maja meie ümber kokku. Kui ma teadvusele tulin, mõistsin, et katus oli alla kukkunud terves tükis, kaitstes meid lõmastumise eest. Kui mu käed ja jalad olid saanud maja tabanud välgust põletushaavu. Ma hüüdsin ukseavast appi, kuid inimesed, kes olid näinud, kuidas välk maja tabas ja maja varises, olid kindlad, et me oleme surnud ning olid ära läinud.

Ma leidsin ühe medõe, kes organiseeris mind haiglasse ravile. Mina ja mu mees teadsime, et *voodoo* preestrid olid kutsunud piksejumala meid hävitama. Me tõotasime, et ei lähe kunagi tagasi *voodoo* jumalate juurde ning otsustasime saada võimalikult kiiresti ristitud.

Me saime üürida ühe teise maja ning kolisime sinna sisse. Mõne päeva pärast, kui ma müüsin puu all pähkleid, nägi mu mees tormipilvi lähenemas ja käskis mul tuppa tulla. Aga enne, kui sain liikuda, tabas välk puud, mille all ma istusin, ning lõi mind oimetuks. Ma lebasin vaevu teadvusel olles maas oma liikumatu abikaasa kõrval. Ma tundsin kätt surumas mu rinnale, nagu püüdes suruda õhku kopsudesse. Siis kandsid tugevad käed meid majja ja panid põrandale. Täna seni ei tea ma, kes meid aitas.

Külaelanikud kiirustasid meie maja juurde, et näha, kes surma sai. Nad usuvad, et kui äike sisse lööbi, on piksejumal kellegi tapnud, ning nad võivad surnud inimese varanduse endale võtta. Nad lootsid leida surnukeha suitseva puu alt, kuid seal ei olnud kedagi.

Neli piksejumala preestrid tulid meie majja loodetud surnukehasid otsima. Kuid mina ja mu mees lamasime põrandal ainult poolteadvusetult. Mul olid põletushaavad käel ja jalal, kuid rohkem vigastusi ei olnud. Piksejumala preestrid küsisid, kes suri, ja ma ütlesin, et mitte keegi. Nad püüdsid meid välja kanda, kuid mõned adventusklikud olid kohale jõudnud ega lubanud preestritel meid puudutada. Nad teadsid, et kui preestrid oleksid saanud mu ära viia, oleksid nad mu tapnud.

Meid viidi haiglasse, kus arstid leidsid mul seitse põletushaava. Minu mees ei olnud tõsiselt viga saanud.

Nelja päeva pärast sain ma haiglast välja. Alles siis sain teada, et meie vanim poeg, kes elas teises külas, oli surnud samal päeval, kui mina välguga pihta sain. Ma ei julgenud tema matustele minna, sest teadsin, et mu vanem vend, kes oli võtnud isa koha *voodoo* preestrina, tapaks mind perekonna jumalate hülgamise eest.

Meil ei olnud ohutu minna tagasi oma koju, sest tavade kohaselt oleksime pidanud tooma vaimudele ohvreid, et majast vaimud "välja ajada". Koguduseliikmed aitasid meil leida ühe maja üürimiseks ning võtsid meie lapsed ohutuse pärast enda juurde.

Ma olin väga kurb. Ma olin ühel ja samal päeval kaotanud oma poja ja kodu ning ma teadsin, et mu oma vend paneb meile neid

needusi, sundimaks meid Jumalat hülgama ja *voodoo* juurde tagasi pöörduma. Kuid tragöödia tõmbas meid Jumalale lähemale. Me palvetasime rohkem ja usaldasime Teda iga päevaga aina enam.

Meie elu on igapäevane väljakutse. Mõned arvavad, et ma olen nõid, sest piksejumal ei suutnud meid tappa. Teised panevad meie ukse taha *jujusid*, *voodoo* preestrilt saadud maagilisi esemeid. Ma viskan need lihtsalt ära.

Inimesed räägivad, et meie elu oleks palju kergem, kui pöörduksime tagasi minu isa religiooni juurde, kuid minu ja mu pere jaoks ei ole tagasiteed. Ma räägin oma usust teistele ja jutustan neile, et minu Jumal päästis mind piksejumala käest. Ma tahan, et kõik teaksid: minu Jumal on palju vägevam kui ükskõik milline *voodoo*, mida inimesed minu vastu püüavad kasutada. Ma tänan Jumalat, et Ta juhtis mind tõe juurde ja et ma võin Teda teenida.

Meie koguduses on 70-80 liiget ja me käime koos väikeses autokuuris. Raske on kutsuda inimesi jumalateenistustele auto varikatuse alla. Vaesed inimesed tulevad, kuid need, kel on raha, naeravad meie üle. Ja kuna kõik ei mahu varikatuse alla, siis ei tule inimesed vihmaga jumalateenistusele.

Teie iganädalane misjoniannetus aitab jõuda inimesteni, kes on vaimupimeduses. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamis-päeva annetustest aitab ehitada kirikuid kogu Kesk-Aafrika Lääne-divisjonis sellistele kogudustele, nagu on meie oma. Kui te annetate, pidage meeles vajadusi Beninis ja Lääne-Aafrikas.

Anna Agbanvor elab Cotonou lähedal Beninis, kus ta tunnistab oma usust.

28. juuli 2007
Benin

Tulge ja vaadake

Cecile Zoeli ja Hippolyte Zeagnon

Emal oli vihane, et tema lapsed käisid kangekaelselt selles imelikus kirikus. Kuid eluohtlik haigus muutis ta meelt.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ja kahel teismelisel või noorel ette kanda.]

Cecile: Mina olen Cecile ja ma elan Lääne-Aafrikas Beninis. Mul on neli imetoredat last, kellega ei olnud mul mingit muret, kuni naabrid kutsusid neid oma kirikusse.

Martin: Mina olen Martin. Ma elasin perekond Zoeli kõrval. Mulle meeldis olla koos Hippolyte'i ja tema perega.

Hippolyte: Mina olen Hippolyte. Meil oli Martini tore koos mängida ja perega aega veeta. Ta rääkis tihti oma kirikust ja huvitavatest noorteüritustest. Seepärast otsustasime mina ja mu õed minna, kui ta kutsus meid oma kirikusse.

Cecile: Kui lapsed küsisid, kas nad tohivad Martiniga kirikusse minna, olin ma üllatunud, eriti siis, kui sain teada, et selle koguduse liikmed peavad laupäeva, mitte pühapäeva. Kuid ma lubasin neil minna, arvates, et selles pole midagi halba.

Hippolyte: Inimesed olid selles kirikus sõbralikud, kuigi nad ei tundnud meid. Hingamispäevakooli õpetaja jutustas huvitavaid lugusid. Me otsustasime, et tahame siia veel tulla.

Cecile: Lapsed tulid Martini kirikust koju ja jutustasid mulle innukalt jumalateenistustest. Ma ei suutnud uskuda, kui väga oli neile kirikus meeldinud. Nad palusid, et võiksid Martiniga veel kirikusse minna.

Hippolyte: Me saime adventkoguduses palju sõpru. Koguduseliikmed kutsusid meid palvegruppide, reedeõhtustele palvustele ja muudele koguduse üritustele. Me olime Martini kirikus rohkem kui enda omas. Tegelikult ei tahtnud me juba ammu enam oma kirikusse minna.

Cecile: Ma hakkasin muretsema, et lapsed on liiga palju aega Martini kirikus. Seepärast olin ärritunud, kui nad ütlesid, et ei taha enam minuga pühapäeval kirikusse tulla. Ma ütlesin neile, et nad ei tohi enam Martini kirikusse minna. Tegelikult mu noorim tütar isegi nuttis. Ta ütles, et Martini kirikus on lastele palju huvitavamad programmid kui meie pere kirikus.

Hippolyte: Emal oli õpetanud meid sõna kuulama, aga kui ta ei lubanud meil enam Martini kirikus käia, hiilisime ikkagi minema. Mõnikord ütlesime, et lähme sõprade juurde ja nii saime siiski kirikusse. Kuid emal avastas peagi, mida me teeme, kuna meil kõigil olid äkki laupäeva hommikuks plaanid.

Cecile: Ma püüdsin lastega pahandada, veenda neid meie pere kirikus käima, kuid nad tahtsid kangekaelselt Martiniga kirikusse minna. Mida ma pidin tegema? Ma kartsin, et kui ma karistaks neid adventkirikus käimise eest, siis pöörduksid nad Jumalast päris ära. Me oleme lähedane pere ja see oleks murdnud mu südame.

Hippolyte: Ma sain adventkirikus palju Jumalast teada ning mitme kuu pärast otsustasin ma saada ristitud adventkogudusse. Seejärel ühines kogudusega ka üks mu õdedest.

Martin: Ma olin rõõmus, et mu sõbrad olid leidnud adventkirikus oma kogudusepere. Mul oli hea meel, et koguduseliikmed kohtlesid neid pereliikmetena, hoolitsedes nende eest ja armastades neid.

Hippolyte: Ühel varahommikul istusin ma väljas ja õppisin, kui nahkhiirte parv lendas üle ja hakkas mind ründama. Ehmunult hüüdsin

ma “Jeesus, aita mind!” ja nahkhiired lendasid minema. Kuid õhtul tundsin ma valu kogu kehas. Ma rääkisin emale nahkhiirte rünnakust ja valust ning ta viis mu arsti juurde.

Cecile: Arst ütles, et ta ei tea, mis põhjustas mu poja äkilise valu. Ta andis talle mingit rohtu ja saatis meid koju. Järgmisel päeval tuli Hippolyte koolist koju üsna haigena. Äkitselt kukkus ta põrandale. Ma kutsusin arsti, kuid ta ütles, et on teinud kõik, mida suutis.

Minu mees arvas, et keegi on Hippolyte’ile needuse pannud. Ta läks traditsioonilise ravitseja juurde *juju*’d tooma, et vabastada meie poeg haigust põhjustanud needusest, kuid Hippolyte keeldus sellest. Ta ütles, et usub Jumala tervendamisse. Sel õhtul hakkas Hippolyte oigama ja segaselt rääkima. Tundus, nagu oleks ta tahtnud palvetada, kuid sõnad olid seosetud. Me viisime ta kiiresti haiglasse.

Martin: Cecile palus koguduseliikmetel tulla ja palvetada Hippolyte’i eest. Mõned läksid haiglasse ning paastusid ja palvetasid tema voodi kõrval.

Cecile: Hippolyte kaotas teadvuse ja jäi koomasse kuuks ajaks! Ma peaaegu ei lahkunud tema kõrvalt. Adventusklikud tulid iga päev tema eest palvetama. Aegamööda hakkas tal parem ning viimaks ärkas ta sellest õudusunenäost!

Hippolyte: Ma olin väga väsinud ja mul ei olnud üldse jõudu, kuid valu oli kadunud. Arstid käskisid mul kuus kuud kodus olla ja puhata. Kuid umbes nädala pärast palusin ma ema, et ta viiks mu kirikusse.

Cecile: Ma kartsin, et Hippolyte jääb uuesti haigeks, kuid Jumala teenimine tähendas tema jaoks nii palju, et ma otsustasin ta kirikusse viia. Ma kuulasin, kuidas inimesed palvetasid mu poja pärast. Ma kuulasin, kuidas kogudus laulis rõõmsalt Jumalale ja kuidas pastor kõneles. Ma nägin, kui õnnelik oli Hippolyte, et sai jälle kirikus olla, ning ma olin liigutatud.

Martin: Hippolyte paranes üha ning peagi suutis ta ise kirikus käia.

Cecile: Siis jäin mina haigeks. Ma olin näinud, kuidas adventistid

kiirustasid mu poja voodi juurde, kui ta vajas nende eestpalvet. Seepärast palusin oma kiriku liikmetel tulla ja minu eest palvetada. Kuid keegi ei tulnud.

Hippolyte: Ma nägin, kui pettunud ema oli, et tema kogudusepere ei tulnud teda haiguse ajal lohutama. Seepärast palusin mõnedel adventistidel tulla ja tema eest palvetada ning nad tegidki seda.

Cecile: Ma olin rõõmus, et adventistid tulid. Ma tundsin end paremini pelgalt nende palve kuulmisest. Kui ma jälle terve olin, hakkasin koos lastega adventkirikus käima. Ma tean, et see tegi neid õnnelikuks. Ma nägin, kui imetore perekond on adventistid. Ma tundsin end nagu kodus.

Hippolyte: Kui meie ema otsustas hakata Piiblit uurima ja soovis saada ristitud, olime õdedega liigutatud. Siis hakkas ka isa kirikus käima. Nüüd teenime kõik koos igal hingamispäeval Jumalat.

Cecile: Me oleme praegu adventistid sellepärast, et Martin kutsus mu lapsi endaga kaasa oma kirikusse. Nüüd külastab meie pere hingamispäeva pealelõunati sõpru ja naabreid ning kutsub neid kirikusse vaatama, mida Jumal võib nende elus teha.

Hippolyte: See ongi adventmisjon – rääkida maailmale, ühele inimesele korraga, et Jeesus armastab teda ja suri tema eest. Misjoniannetuste kaudu saavad kõik teha oma osa misjonitöös, rääkimaks maailmale Päästjast.

Cecile Zocli ja tema pere tunnistavad oma usust Edela-Beninis.

4. august 2007
Nigeria

Ärajäänud matused

Olanrewaju Ogungbile

Ta ütles Jumalale, et ei usu enne, kui näeb ning Jumal näitas talle.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Ma jõudsin koolist koju, vajusin voodile ja sulgesin silmad. Ma kuulsin oma õde kellegiga teises toas rääkivat. “Kuid see juhtus,” ütles üks tüdruk. “Mees oli surnud ja nüüd ta elab.” Tüdruku sõnad haarasid mu tähelepanu. “*Kuidas saab surnud inimene tagasi elavaks?*” mõtlesin ma. Siis ütlesin ma valjusti: “Seda ei saa juhtuda.”

Kui mu õe sõbrad lahkusid, tuli õde minu juurde. “Larie, see on tõsi,” ütles ta “Mees oli surnud ja nüüd ta elab.”

Ma kasvasin üles adventkodus ja teadsin, et Jumal oli piibliaegadel inimesi surnust üles äratanud. Aga selliseid imesid ei juhtu enam. Või siiski? Ma põlvitasin ja palusin Toomase palve. “Issand, kui see on tõsi, lase mul seda oma silmadega näha. Siis ma usun.”

Oma kiires elus unustasin peagi surnust ülestõusnud mehe.

Kui ma keskkooli lõpetasin, otsustasin enne kolledžisse minekut teenida maailmamisjonipioneerina. Mind määrati ühte Nigeeria kaugesse piirkonda, kus käis vähe kõrvalisi inimesi ning kus polnud adventusklikke.

Ma seadsin end ühte külla sisse ja püüdsin inimestega sõbraks saada. Suurem osa külaelanikke teenis ebajumalaid, kuid mõned lubasid mul neile evangeeliumist rääkida. Üks teismeline tütarlaps One-Ojo tundus olevat Jumalast eriti huvitatud. Ma hakkasin temaga Piiblit uurima.

Ühel pärastlõunal jooksis üks poiss minu tuppa ja rääkis, et One-Ojo on surnud. “Ta suri öösel,” ütles poiss. “Perekond valmistub tema matusteks. Nad soovivad, et ka sina tuleksid.”

Vapustatult tõmbasin kingad jalga ja jooksin One-Ojo kodu poole. Kui ma kohale jõudsin, lamas tema keha õlgmatil, käsist ja jalust seotud ning matusteks valmis. Ma vaatasin teda ja mõtlesin meie viimasele piibliuurimisele just eelmisel õhtul. “*Kuidas ta saab surnud olla?*” mõtlesin ma. Ma puudutasin tema kätt; see oli jäik ja külm.

Ma palusin luba tema eest palvetada, enne kui pere ta matab. Umbes 20 inimest ruumis vaatasid, kuidas mina ja mu tõlk põlvitasime tüdruku matusemati kõrvale ja palvetasime. Me palusime Jumalal anda sellele tütarlapsele elu, õpetamaks neile inimestele, et Jumal on kõikvõimas.

Me olime palvetanud umbes ühe tunni, kui ma märkasin One-Ojo kehal higipiisku. Ma panin oma käe tema peale ja tundsin tema naha soojust. Julgustatult jätkasime palvetamist. Siis kuulsime One-Ojot aevastamas. Kõik ruumisolijad kuulsid seda ka ning jooksid suure hirmuga välja. Me jätkasime palvetamist ja One-Ojo avas silmad. Ta püüdis end vabastada nõõridest, millega oli seotud. Ma kutsusin tüdruku venna teda matusekõidikuist vabastama.

Kui vend nägi One-Ojot lahti rabelemas, hakkas ta hirmust värisema. Kuid ma julgustasin teda õde lahti siduma ja istuma aitama. Kui tüdruk oli vaba, aitasime ta toolile. Leinajad, kes olid ruumist lahkunud, tulid nüüd ustele ja akendele, et näha oma silmaga tütarlast, kes oli surnud ja elas jälle.

One-Ojo küsis süüa ja keegi tõi talle pisut vett ja toitu. Peagi tuli ta jõud tagasi ja me istusime ning tänasime koos Jumalat. Ma ütlesin

perele, et Jumal tervendas nende tütre palve peale, kuid Jumal ei taha jagada au nõidusega. Ma hoiatasin neid, et nad ei paneks One-Ojo peale mingeid rohte, sest see on nõiduse vorm ning ei meeldiks Jumalale. Tüdruku ema ja vend noogutasid nõusolevalt.

Oli pime, kui ma oma tuppaga tagasi jõudsin. Kui ma mõtlesin, mida ma olin just näinud Jumalat tegevat, hakkasid mu jalad värisema ja ma tundsin nõrkust. Ma langesin põlvedele ja palusin: “Jumal, täna läks mu Toomase palve täide. Ma usun. Kasuta mind nii, nagu soovid. Ma olen Sinu päralt.” Siis heitsin voodisse ja jäin kõvasti magama.

Umbes kella 1 ajal öösel kuulsin oma uksele koputust. “Pastor Larie, tule!” anus naise hääl. Ma avasin ukse ja nägin seal seismas One-Ojo ema. “Tule!” anus ta. “One-Ojo on jälle surnud.”

“Kuidas see võimalik on?” küsisin. “Jumala vägi ei lähe kunagi nurja.” Ma kiirustasin emaga sinna, kus One-Ojo oma voodis lamas. Ma kontrollisin tema pulssi ja hingamist. Ta oli surnud – jälle. Kui ma tema kõrvale põlvitasin, tundsin nõidarsti nõiarohtude lõhna, mida keegi oli tüdruku kehale pannud.

“Kes pani need rohud tema peale?” küsisin. One-Ojo ema ütles, et see pidi olema tema mees, sest ta oli ainuke inimene majas. “Jumal äratas One-Ojo surnust,” ütlesin ma, “ja Temale kuulub au ülestõusmise eest. Kuid keegi ei ole Jumalat tunnustanud ning on pannud tüdrukule need nõiarohud peale ja nüüd on ta jälle surnud!”

Ma pöördusin ja palvetasin, kuni pere ootas vaikse keha kõrval. Mõne minuti pärast avas One-Ojo silmad. Ma jäin temaga, veendumaks, et kõik on korras. Enne koju minemist hoiatasin ma perekonda jällegi, et nad ei lubaks kellelgi tüdruku ihu mingite nõiarohtudega puudutada. Ema ja vend noogutasid energiliselt. Siis läksin ma koju ja vajusin kurnatult voodisse.

Ma magasin veel, kui koputus mind koidu ajal äratas. “Pastor Larie, tule. Ta on jälle surnud!” nuttis One-Ojo ema. Umbusklikult avasin ma ukse ja küsisin, mis oli juhtunud.

“Kui me magasime, tuli tema isa. Võib-olla tema pani tüdrukule rohtusid peale,” ütles ta. Keegi soovis One-Ojo surma. Kas see oli

isa? Võis ka ema olla. Kas ma peaksin minema tagasi ja uuesti palvetama? Kas Jumal saab austatud? One-Ojo ema anus mind põlvili tulema ja tema tütre eest palvetama. Ma läksin.

Veel kord palvetasin ma tüdruku pärast ja ta ärkas jälle. Seekord ütlesin ma emale: “Kui sa tahad, et su tütar elaks, pead sa ta siit külast ära saatma.” Ema oli nõus ning saatis oma poja One-Ojot teise külla, sugulaste juurde viima. One-Ojo jäi sinna mitmeks kuuks, kuni me olime kindlad, et tal on ohutu olla.

One-Ojo tuli koju tagasi tugeva ja tervena. Ta jätkas Piibli uurimist ning sai koos üheksa vastpöördujaga ristitud. Tema kohalolek külas on tunnustus Jumala väest päästa isegi surmast. Praegu käivad One-Ojo kodu lähedal Kesk-Nigeerias lihtsas varjualuses koos 70 usklikku.

Varsti pärast One-Ojo ristimist saadeti mind teise külla. Lugu One-Ojost oli kohal enne mind ja avas ukse, et rääkida Jumala armastusest inimestele Kesk-Nigeeria külades. Ma jätkasin tööd maailmamisjonipioneerina selles raskes piirkonnas viis aastat. Jumala võimsate tegude tõttu on paljud selle piirkonna inimesed õppinud Jeesust tundma oma sõbra ja Päästjana.

Teie misjoniannetused toetavad maailmamisjonipioneeride tööd kogu maailmas. Mida enam te misjoni jaoks annetate, seda rohkematele inimestele saame rääkida, et Jeesus armastab neid. Suur tänu annetuste eest maailmamisjoni heaks.

Olanrewaju Ogungbile (Larie) on pärit Lääne-Nigeeriast Oyost ja ta õpib teoloogiat Babcocki ülikoolis Nigeerias.

11. august 2007
Nigeeria

Minu usk on kindel

Monsurat Ateef

Noor neiu leiab Jeesuse ning jääb Talle ustavaks, hoolimata vanemate pingutustest sundida teda usust loobuma.

Monsurat on noor neiu Nigeeriast. Teismelisena oli ta uudishimulik naabri suhtes. Naabrimees ei käinud reedeti mošees ning tundus alati olevat nii rahulik ja rõõmus. Monsurat ei teadnud, mis tegi mehe nii eriliseks. Ta tervitas naabrit alati, kui teda tänaval nägi ja jälgis teda aias töötamas. Lõpuks võttis Monsurat julguse kokku ja esitas küsimuse, mis oli kaua aega pakitsenud: “Mis usku sa oled?”

“Ma olen seitsmenda päev adventist,” vastas naabrimees naeratades. Monsurat ei olnud kunagi seitsmenda päeva adventistidest kuulnud, kuigi teadis pisut kristlusest. “Ma võin anda sulle lugemiseks raamatu oma usu kohta, kui soovid,” pakkus naaber.

“Palun väga,” vastas Monsurat. Naaber andis talle väikese raamatu, mille pealkiri oli “Tee Kristuse juurde”. Monsurat tänas meest, võttis raamatu rätiku alla ja kiirustas koju. Kui ta oli üksi, võttis ta raamatu välja ja hakkas lugema. Kuigi ta vanemad ei osanud lugeda, oleksid nad kindlasti vihased olnud, kui oleks teada saanud, et ta loeb kristlikku raamatut. Seepärast hoidis ta seda peidus.

Monsurat ei olnud veendunud, et kristlus on hea religioon, seepärast andis ta enne internaatkooli naasmist raamatu naabrile tagasi.

Monsuratile meeldis koolis ja koos teiste tüdrukutega ühiselamus. Olles hõivatud õppimise ja teiste tüdrukutega lõbutsemisest, unustas Monsurat peagi naabri ja tema imeliku religiooni.

Kui jõudis kätte vaheaeg, läks Monsurat koju tagasi. Talle tuli meelde sõbralik naaber ja ta tervitas meest möödudes. Ühel päeval kutsus naabrimees Monsurati laupäeval kirikusse.

“Ma ei saa tulla,” ütles Monsurat siiralt kahetsedes. “Mul on laupäeval keskkooli lõpueksamiteks valmistumise tunnid.”

“Võib-olla saad tulla pärast tunde,” ütles naaber pettumusega hääles.

“Ei, oota,” ütles Monsurat kindlalt. “Ma tahan näha, missugune on sinu kirik. Kus see on?” Mees rääkis, kus kirik asub. Sel laupäeval valmistus Monsurat tundideks, kuid läks hoopis naabri kirikusse. Ta tahtis väga näha, kas sealsed inimesed on sama lahked kui tema naaber.

Koguduseliikmed tervitas Monsurati südamlikult. Talle meeldis jumalateenistus, kuigi see oli väga erinev teenistustest mošees. Kui pastor kutsus teda tagasi, siis Monsurat naeratas ja noogutas.

Iga nädal läks Monsurat tundide asemel kirikusse. Kuna kirik lõppes samal ajal kui tunnid, ei saanud vanemad midagi teada. Monsurat sai Piibli ja hakkas seda lugema. Ta õppis ka kristlaste moodi palvetama. Ta palus, et Jumal aitaks tal elada head elu. Ta oli olnud koolis üleannetu tüdruk, kuid nüüd oli ta otsustanud, et õpetajad ja teised märkavad muutust tema elus. Kui Monsurat internaatkooli tagasi läks, ei saanud ta laupäeva hommikuti kirikus käia. Siis leidis ta ühe adventkiriku, mis asus koolist ühetunnise bussisõidu kaugusel. Ta tuli laupäeva hommikul vara üles, et jõuda bussile ja kirikusse. Ta veetis suurema osa päevast koguduseliikmetega ja tuli õhtul kooli tagasi. Enne kooliaasta lõppu andis Monsurat oma elu Kristusele ja palus ristimist seitsmenda päeva adventkogudusse.

Monsurat ei rääkinud oma sõpradele, kus ta laupäeviti käis, kuid nad märkasid muutusi. Monsurat oli muutunud vastutustundlikumaks ja sõnakuulelikumaks ning ta polnud enam pahandustele ässitaja. Kui saabus vaheaeg, käis Monsurat jälle hingamispäeviti kirikus. Vanemad märkasid seda ning uurisid, kus ta igal laupäeval käib, sest nad teadsid,

et tunde enam polnud. Veel uurisid nad, miks Monsurat enam ehteid ei kannan.

Kui pere läks mošeesse palvetama, läks ka Monsurat kaasa, kuid aastate jooksul õpitud palvete kordamise asemel palvetas ta südames Jeesuse poole. Ema märkas, et ta ei öelnud palveid kaasa ja uuris, miks. Ehmunult otsustas Monsurat, et ta ei saa enam oma usku varjata. Ta on aus ja räägib neile, et ta on nüüd kristlane.

Vanemad olid vihased. Nad keelasid tal rääkida kristlasest naabriga ega lubanud minna kristlikku kirikusse. Nad rääkisid tema sõpradele ja õpetajatele ning tegid kõikvõimaliku, et sundida teda kristlikust usust loobuma. Aga kui väga Monsurat ka ei tahtnud vanematele sõnakuulelik olla, keeldus ta Jeesusest loobumast. Ta seisis kindlalt vanemate viha ees.

Lõpuks ütles Monsurati isa, et ta pole enam nende tütar. Ta peab kodust lahkuma. Ja isa ei maksa kahe järelejäänud keskkooliaasta õppemaksu.

Monsurati kohutas üksi jäämine. Kuid ta palvetas ja Jumala rahu voogas tema üle. Ta võttis oma lootuse aluseks Psalm 27:10: "Sest mu isa ja ema hülgasid minu, aga Issand võtab mu üles." Ta helistas abi paludes sõpradele ja koguduseliikmetele.

Koguduseliikmed aitas Monsuratil maksta õppemaksu ja kooli lähedal elav sõbranna lubas elada enda juures. Nii sai ta õpinguid jätkata.

Monsurat püüdis sageli oma vanematega rääkida, kuid nad keeldusid teda kuulamast. Ta tundis end väga üksikuna.

Kord tuli Monsurati ema kooli. Alguses oli Monsurat ema nähes vaimustatud, kuni mõistis, et ema tahtis ta viia vaimuravitseja juurde, et ajada segased kristlikud mõtted tema peast välja. Vastumeelselt järgnes Monsurat emale ravitseja juurde, hoides käes väikest Piiblit. Kui ravitseja Monsurati nägi, ütles ta Monsurati emale: "Jäta ta rahule. Las ta teeb seda, mida on otsustanud." Kergendusega läks Monsurat kooli tagasi. See oli tema jaoks raske aasta.

Koguduseliikmed külastasid Monsurati peret, paludes vanemaid lubada tütrele koju tagasi tulla. Kui Monsurat keskkooli lõpetas, lubas

isa tal koju tulla. Monsurat läks koju, arvates, et vanemad on viimaks tema usuga leppinud.

Siis sai Monsurat teada eksamitulemused. Ta oli inglise keele eksamist läbi kukkunud ja pidi selle uuesti tegema. "Kasuta seda erilist vedelikku," ütles ema. "See aitab sul eksami hästi teha."

"Ma ei võta seda," ütles Monsurat. "Ma sõltun Jumalast." Monsurati vanemad hakkasid jälle kurjustama. "Kui sa ei tee seda, mis meie käsime, pead sa jälle siit majast ära minema," karjus isa.

Monsurat mõistis, et ta ei saa jääda koju elama. Ta küsis nõu kogudusevanemalt ning tema soovitas Monsuratil minna õppima Babcocki ülikooli, Nigeria adventkooli. Seal saaks ta elada ja õppida rahus. Kogudus toetaks teda ja maksaks õppemaksu.

Monsurat astus Babcocki ülikooli õendust õppima. Vanemad on tema saavutuste üle uhked ja külastavad teda vahel. Monsurat palvetab, et tema pere võtaks ühel päeval Jeesuse vastu.

Monsurat lisab: "Ma loodan, et minu lugu aitab teistel noortel seista kindlalt oma usus. Siis oleksin ma õnnelik."

Meie misjoniannetused toetavad mitmeid evangeeliumitöö vorme ja ka adventharidust üle kogu maailma. Suur tänu teie helde annetuse eest, mis aitab kuulutada maailmale Jumala armastust.

Monsurat Ateef õpib õendust Babcocki ülikoolis Nigeerias.

18. august 2007
Libeeria

Ma peaksin olema surnud

Sam Walker

Kui mehed vaatasid pea kohal hõljuvaid helikoptereid, kõlas lask.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu nimi on Sam Walker ja ma oleksin pidanud Libeerias sõja ajal surma saama. Kuid selle asemel andis Jumal mulle teise võimaluse rääkida teistele Jeesusest. See on minu lugu.

Ma olin kristlane ja kuigi ma käisin korrapäraselt kirikus, ei olnud ma oma vaimuliku eluga rahul. Siis nägin ma ühel öösel und, et ma seisin väljal ning nägin kaarikut taevast laskuvat ja minu ette maandumas. Mees kaarikus kutsus mind enda juurde kaarikusse. Ma astusin peale ja kaarik tõusis taevasse. Ma olin kohkunud! Mees küsis, kas ma kardan, ning ma tunnistasin, et jah. Kaarik laskus alla ja ma tulin maha. "Vaata mulle otsa," ütles Mees. "Ära vaata vasakule ega paremale; vaata ainult otse minule." Kaarik tõusis õhku, kui ma vaatasin sellele Mehele silma. Ta küsis minult jälle: "Kas sa kardad?" Seekord ma ei kartnud. Ma vaatasin, kuidas kaarik ja Mees kadusid pilvedesse.

Ma ärkasin, imestades, mida see unenägu peaks tähendama. Ma olin kindel, et mees kaarikus oli Jeesus, aga mida see kõik tähendas? Ma palvetasin, paludes Jumalal näidata unenäo tähendust ja juhtida mind selle tõe juurde, mis mul võis puudu olla.

Mulle meenus, et kui ma vaatasin kõrvale Mehest kaarikus, siis ma kartsin, aga kui ma vaatasin Talle otsa, siis ei tundnud ma hirmu. Mulle tulid meelde Mehe sõnad: "Ära vaata vasakule ega paremale, vaid vaata mulle otsa." Ma mõistsin, et mõned aspektid minu kiriku jumalateenistusest viisid mu pilgu Jeesuselt kõrvale. Kas Jumal püüdis mulle öelda, et ma vaataksin ainult Jeesusele, mitte religiooni vormidele? Kui ma palvetasin, palusin Jumalal ilmutada mulle lähemalt, mida unenägu tähendas ja aidata mul vaadata ainult Jeesusele, mitte inimestele ega jumalateenistuse vormile.

Ma tundsin, et ma ei tea kõike, mida Jumal soovib, et ma Tema järgimiseks teaksin ning ma palusin, et Jumal juhiks mind rajale, millel Ta soovib mind kõndivat.

Seejärel nägin ma teise unenäo, kus ma nägin Piibli olevat avatud 2. Moosese raamatu 20. peatüki kohalt. Ma lugesin seal kümnet käsku sisaldavaid salme. Äkitselt keerati Piibli leheküljed Apostlite tegude raamatule 2:38: "Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse oma pattude andekssaamiseks, ning siis te saate Püha Vaimu anni". Minu ette ilmus salmi järjele, kutsudes mind järgima Jumala juhtimist.

Järgmisel hommikul ärgates meenutasin unes nähtud salme. Ma avasin Piibli ja lugesin neid sõnu uuesti. Kui ma lugesin salmi 2. Moosese 20:8, muutusin ma murelikuks. Ma mõistsin, et hingamispäev, millele Jumal osutas, ei olnud pühapäev, vaid laupäev. Kuid ma ei teadnud ühtegi inimest ega kogudust, kes peaks laupäeva. Ma otsustasin, et isegi siis, kui keegi siin ma peal seda käsku ei täida, pean mina seda järgima, sest Jumal ilmutas selle mulle. Ma otsustasin oma kodus hingamispäev pidama hakata. Reedel valmistusin veetma hingamispäeva palvetades ja Piiblit lugedes, lubades Jumalal oma mõtteid suunata.

Kolm nädalat pidasin ma hingamispäeva ja palvetasin kodus. Siis saatis Jumal mulle järgmise unenäo. Ma nägin usklike gruppi koos Jumalat teenimas. Vaistlikult teadsin, et nad teevad seda hingamispäeval. Ma kuulsin häält ütlevat: "Kas sa näed neid inimesi? Need on minu rahvas. Mine ja teeni mind koos nendega."

Ärgates oli mul unenägu meeles, kuid mul polnud aimugi, kust leida inimesed, keda nägin unes Jumalat teenimas. Ma olin segaduses, kuid otsustasin leida hingamispäevapidajad.

Ma läksin kirikusse, kuhu kuulusin, ja jutustasin mõnele sõbrale oma unenägudest. Üks naine ütles: “Kui sa nägid seda unes ja Jumal ütles sulle, et sa pead nendega hingamispäeval koos Jumalat teenima, siis pead sa seda tegema.”

Ma ütlesin, et ma ei tea, kust neid inimesi leida ning minu üllatuseks ütles naine, et need on seitsmenda päeva adventistid. Ta seletas mulle isegi seda, kus kirik asub! Ma võtsin kohe takso ja sõitsin sinna kirikusse. Ma tahtsin oma silmaga näha, kas need inimesed on minu unenäo hingamispäevapidajad. Ma kohtusin kirikus kogudusevanemaga ja me vestlesime mõne minuti. Siis rääkisin talle oma unenäost. Ta kinnitas, et ma olin leidnud hingamispäeva pidava koguduse. Järgmisel hingamispäeval olin ma selles kirikus jumalateenistusel. Ma palusin piibliuurimist ja lõpuks sain ristitud.

Aasta pärast seda, kui olin avastanud hingamispäeva, puhkes äge sõda piirkonnas, kus ma elasin. Otsides pelgupaika sõjaväe barakkide kabelist, palusin Jumalalt kaitset ja juhtimist. Üks mees tuli sisse ja hõikas mind välja midagi vaatama. Ma järgnesin talle välja ja mees osutas mitmele taevas hõljuvale helikopterile. Äkitselt kuulsin lasku ja tundsin jõudu surumas mind vastu maad. Järgmise asi, mida tean, olid minu ümber seisvad inimesed. “Vaadake!” hüüdis keegi. “Ta on elus!” Veri pritsis minu ümber maha ja mu kael valutab. Ma katsusin oma kõri ja tundsin auku. Ma mõistsin, et mind oli tulistatud. Keegi tõstis mind jalgrattale ja üks noormees viis mind haiglasse.

Hiljem sain teada, et kuul, mis oli mind tabanud, oli läinud läbi mu kaela ja tabanud minu taga seisvat meest. See mees sai surma. Kui arst mu haava sidus, imetles ta seda, et ma elus olin, sest kuul oli möödunud juuksekarva kauguselt selgroost ja arteritest. Ma sain haiglast välja ja läksin kasarmu kabelisse. Ma põlvitasin ja tänasin Jumalat elu päästmise eest ning palusin Tal andestada inimesele, kes oli mind tulistanud ja teise mehe tapnud.

Barakkides kohtasin kahte adventisti. Nad olid kuulnud mu lugu ja otsinud mind. Ma rääkisin neile, et mees, kes mu haiglasse viis,

maksis mu arve, sest mul ei olnud raha. Nad otsisid mehe üles ja tasusid talle tema lahkuse eest.

Kui levis kuuludus, et ma elasin tulistamise üle, palus surnud mehe perekond mind tema matustele kõnelema. Ma olin nõus. Kui inimesed matustele kogunesid, tundsin ma vajadust rääkida neile, kuidas Jumal armastab neid nii palju, et saatis Jeesuse nende eest surema. Ma julgustasin neid võtma Jeesust oma ellu, sest Tema on ainuke kindlus selles ebakindlas maailmas.

Viimaks on Libeerias rahu. Kuid teine suur sõda toimub veel edasi. See on lahing kõigi inimeste hingede pärast. Ma olen pühendanud end rääkima maailmale Jumala armastusest. Ma ootan päeva, mil saan vaadata Jeesusele otsa ja tõusta kartmata sellelt maalt üles, et veeta igavik koos Temaga.

Sam Walker tunnistab oma usust Monroovias Libeerias.

25. august 2007
Liberia

Zoe, kes järgis Kristust

Orantho Flomo

Teised zoe'd ootasid, et ta sureks, aga midagi ei juhtunud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles väikeses külas Liberia sisemaal. Me elasime hirmus vaimude ees ega teadnud midagi Jeesusest.

Meie külas oli salajane meesteühing Poro, kus õpetati küla poistele meheks saamist ning anti edasi vaimude ja nõiduse väe saladusi. Minu isa oli meie küla Poro ühingu esimees ja piirkonna kõige mõjuvõimsam *zoe* ehk deemonite liider. Kui ta ütles: “Puu, lange”, siis puu langes. Kuna ma olin tema poeg, oodati, et ma oleksin suureks saades tema järglane.

Kui ma olin umbes 12aastane, teatas isa, et mind võetakse Porosse vastu. Ma ei teadnud, kas ma tahtsin seda, kuid isa veenis ema mind vastuvõtmisele saatma. Ema andis mulle korralikult süüa ja saatis mind teele sõnadega, mis kõlasid mu kõrvus: “Kui sa tagasi tuled, oled sa mees!”

Kaks aastat elasin koos teiste minuvanuste poistega metsas ja me õppisime omal käel toime tulema. Me õppisime süüa tegema, kala pütüdma, pütüniste abil küttima ja muid ellujäämisoskusi. Me õppisime ka Poro vaimset külge tundma. Külavanemad õpetasid meile, kuidas

saada *zoe*'ks ja kuidas kasutada salarituuaale, veenmaks inimesi, et oleme deemonid.

Lõpuks pöördusime tagasi külla meestena, valmis õpitud praktiseerima. Kuid teel külla tagasi kohtasin mõnesid poisse, kes tulid tagasi linnast, kus nad käisid koolis. Sügaval sisimas soovisin ka mina koolis käia, kuid ma teadsin, et mu isa on raevukas vormilise hariduse vastane ega lubaks mind kunagi õppima. Sellest hoolimata tahtsin ma õppida lugema ja kirjutama, olla midagi enam kui lihtsalt külapoiss.

Iga päev saatis isa mind meie farmi tööle. Ühel päeval võtsin farmi tööriistad ja suundusin farmi poole. Kuid farmi minemise asemel läksin end teises külas asuvasse kooli kirja panema. Pärast seda suundusin ma igal hommikul farmi, kuid läksin kooli. Nii sain oma salaõpinguid isa eest varjata.

Mul läks koolis hästi, nii hästi, et lõpetasin algkooli oma klassi parimana. Õpetaja käskis mul lõpetamisele ka oma vanemad kutsuda, aga kuidas ma isa kutsun? Ma ei olnud talle öelnud isegi seda, et ma õpin. Ma rääkisin isale, et õpin kaubandust ning mu juhendajad soovivad temaga kohtuda. Seepärast tuli isa pealikulüüs koos ema ja minuga kooli.

Õpetaja rääkis isale, kui uhke ta peaks mu üle olema. Ta kinkis mulle ja mu isale austuse märgina uue rüü ning soovitas mu isal lasta mul haridusteed linnakoolis jätkata. Isa, uhkusest punastades, oli nõus. Kuid tal ei olnud raha minu õpingute eest tasumiseks.

Ma kolisin linnale lähemale, et saaksin koolis käia, kuid mul ei olnud ikkagi raha õppemaksu tasumiseks. Ühel päeval, kui ma istusin lõkke ääres, mõeldes, kuidas ma küll kooli saaksin minna, tuli üks mees ja istus maha. Ma vaatasin teda hoolikalt, et näha, kas tal on kaasas nuga või hoopis Piibel või mõni muu religioosne asi. Kuid tal oli kaasas ainult kaenla alla surutud paberirull. Ma rahunesin ja hakkasin temaga vestlema.

Mees ütles, et ta nimi on Kumah. Me lobisesime mõnda aega, kuni mu uudishimu paberi suhtes võttis võimust. Ma küsisin temalt

paberirulli kohta ja ta seletas, et selles on pildid, kus on kirjas, kuidas maailm loodi. Ma olin üllatunud, kuidas see mees, kes ei osanud lugeda ega kirjutada, võis selliseid asju teada, ning palusin tal mulle pilte näidata. Kui ta selgitas loomislugu, olin ma hämmastunud, kuidas see harimatu mees suutis seletada selliseid suuri saladusi. Ta rääkis mulle, et ta on seitsmenda päeva adventkoguduse tööline.

Ma rääkisin talle, et tahan kooli minna, kuid mul ei ole raha. Ta kutsus mind enda juurde elama ja töötama, et maksta õppemaksu läheduses asuvas misjonikoolis. Ülirõõmsalt viisin ma Kumah' oma vanematega kohtuma ning küsisin neilt luba misjonikoolis õppimiseks.

Kumah näitas mu vanematele oma pildirulli. Minu isa oli kuuldust hämmastunud ja küsis Kumah'lt: "Kas sa tahad öelda, et on parem moodus teenimiseks, kui need jumalad, keda oleme alati järginud?" Kumah ütles targalt mu isale, et ma saan kõike seda misjonikoolis õppida. Vanemad olid nõus lubama mind misjonikooli õppima.

Selle esimese aastaga sain ma palju teada tõelisest Jumalast. Ma soovisin, et ka mu perekond kuuleks neist asjust, seepärast kustus Kumah mu vanemad külla. Ta rääkis isale, et ta oli olnud kord Poro ühingu liige, kuid oli avastanud Jumala armastuse ning soovib nüüd mu vanematele sellest rääkida. Kumah jutustas neile, et Jeesuse omamine elus on palju parem kui ükskõik milline austus, mida inimesed saavad anda.

Mu vanemad hakkasid Kumah'ga Piiblit uurima. Nad võtsin Jeesuse Päästjaks vastu ning otsustasid ristitud saada. See tähendas, et mu isa oli pööranud selja Poro ühingule ning teised Poro liikmed said vihaseks. Nad ähvardasid mu peret. Ühel päeval käskis kohalik *zoe* mu isal temaga koos metsa minna. Isa oli nõus, öeldes, et Jumal on palju vägevam kui ükski seal olev *zoe*. Kogu pere paastus ja palvetas sel ajal.

Metsas ütles *zoe*: "Mida on sul enda kaitseks öelda?" Isa vastas: "Ma olen otsustanud teenida oma Issandat, Jeesust Kristust. Tõuskem ja palvetagem, sest minu Jumal kuuleb palveid." Hoolimata *zoe*'de mõnitamisest isa palvetas.

Isal kästi istuda erilisele toolile. Ta teadis, et tool on neetud, ja see, kes sellele istub, sureb. Kuid ta ei kartnud enam. Ta istus toolile. 20 minuti pärast olid *zoe*'d üllatunud, et isa oli veel elus. Nad ootasid veel 15 minutit, kuid midagi ei juhtunud. Kõige tähtsam *zoe* küsis isalt, miks ta tuli ja isa vastas: "Ma ütlesin, et ma ei taha enam olla Poro liige, sest ma teenin nüüd elavat Jumalat, kes on vägevam kui Poro jumalad."

"Las ta teenib oma Jumalat," ütles *zoe*'de pealik, "ja meie teenime oma jumalaid." *Zoe*'d arvasid ikka veel, et tooli needus tapab isa, kui ta külla jõuab. Kuid Jumal kaitses teda ja midagi ei juhtunud.

Minu pere jäi tugevaks usus Jeesusesse, kui Poro liikmed meid hirmsasti taga kiusasid. Praegu on isa oma küla koguduse vanem ning kõik mu pereliikmed järgivad Jeesust.

Ma tänan Jumalat, et ta saatis Kumah' meile Jeesusest õpetama. Teie misjoniannetused võimaldavad Kumah' taolistel töölistel jõuda sellisesse patupimedusse nagu olime meie. Suur tänu.

Orantho Flomo elab Monroovias Libeerias.

1. september 2007
Sierra Leone

Uus elu surmaotsusega

David Sarnu

Kui hüüti tema nime, arvas David, et nüüd on kõik. Kuid Jumalal olid teised plaanid.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu nimi on David Sarnu. Ma kasvasin üles religiooskes kodus, kuid see oli mu isa religioon, mitte minu. Seepärast jätsin ma täiskasvanuks saades kõrvale religiooni selle tühjade palvete ja paastumistega ning nimetasin end vabamõtlejaks. Ma arvasin, et võib-olla kusagil leian religiooni, mida soovin järgida, kuid ma ei teadnud, missugune see olema peaks.

Ma olin sõdur Sierra Leone valitsusarmees. Kodusõda meie riigis tegi elu raskeks kõigil, nii sõduritel kui tsiviilisikutel. Mõned minu üksuse sõdurid muutusid rahulolematuks ning rääkisid valitsuse kukutamise kohta. Ma ühinesin nendega. Kuid plaanid läksid viltu, meid võeti kinni ja mõisteti süüdi kodumaa reetmises. Selle karistuseks on surmanuhtlus.

Kuusteist meist mõisteti reetmises süüdi ja meile määrati surmanuhtlus. Meid saadeti kõige rangema valvega vanglasse hukkamist ootama. Kuna vangikongis ei olnud muud teha, hakkasin lugema raamatut, mis anti vangla poolt. See oli Piibel. Ma olin Piiblist kuulnud, kuid ma polnud seda kunagi lähedalt näinud ega lugenud.

Minu armastus lugemise vastu võitis kõik eelarvamused, mis selle raamatu suhtes võisid olla, ja ma lugesin seda tund tunni järele.

Piiblilood muutusid elavaks ning ma mõistsin, et Piiblis klappis kõik. Vanglakaplan, kes vange teenis, ütles oma jutluses, et me elame oma elu vastavalt infole, mis meil on. Kui meil on valeinfo, teeme valed otsused, aga kui meil on õige info, võime elu kindlalt sellele rajada. Jumal kasutas seda sõnumit, aitamaks mul mõista, et ma olin elanud valeinfo järgi. Ma soovisin mõista Jumala infot – Tema sõna – ja selle järgi elada. Aasta jooksul andsin ma oma elu täielikult Jumalale ja võtsin Jeesuse vastu oma Päästjaks.

Järgmise kolme aasta jooksul kaevati meie juhtumid kaks korda edasi, kuid meie apellatsioonid lükati tagasi. Vangla hakkas tegema ettevalmistusi hukkamiseks. Ei olnud muud teha, kui oodata – või äkki oli? Ma hakkasin mõistma, et Jumala eesmärk minu jaoks on olla siin selles vanglas, teha tööd ajani, mil lahkun.

Meie, vangid, kogunesime igal õhtul palvetamiseks ja laulmiseks. Üks meie vangidest, kes oli meie grupi jutlustaja, palus üht lemmiklaulu laulmiseks ja ma valisin laulu “Oh, kui hea on sõber Jeesus”. Me olime just laulu alustanud, kui kuulsime kambriploki värava avanemist. Me jätsime laulu ja vaatasime ukse poole, et näha, kes tuli. See oli peavalvur. Ta ütles, et ta nimetab kuus nime ja need mehed peavad korjama oma asjad kokku ja temaga kaasa minema. Minu nimi oli esimene.

Ma olin kindel, et on tulnud aeg surma minna. Ma haarasin oma Piibli ja lauluraamatu, kuid mu jalad olid nagu maa külge kasvanud ning ma ei suutnud oma teisi asju võtta. Üks valvur astus mu kongi ja korjas mu vähesed asjad kokku. Tuimalt järgnesime kuuekesi peavalvurile teise kambriplokki. Kui me mööda koridori kõndisime, siis ma palvetasin: “Isaand, ma annan oma vaimu sinu kätte.”

Meid viidi teise kambriplokki ja pandi luku taha. Ma lamasin voodis, mõeldes tulevasesst hukkamisest ja paludes Jumala Vaimu saatma sel raskel teekonnal. Ma jäin rahulikult magama.

Samal õhtul hilja hüüdis mu nime üks valvur, kellega ma olin sõbrunenud. “Nüüd on aeg surra,” mõtlesin ma. Siis ta sosistas,

otsekui mu mõtteid lugedes: “Sind ei hukata.” Ma vajusin kergendustundega tagasi voodisse.

Järgmisel hommikul sain ma teada, et president oli muutnud meie kuue karistuse eluaegseks vanglakaristuseks. Meid määrati range valvega vanglasse ning pandi vangla ümber tööle. Ma hakkasin tööle rätsepatöökojas.

Ma jätkasin Piibli lugemist, paludes näidata Jumalal, mida ma peaksin tegema. Ma uurisin Piiblit koos paljude pastorigega, kes vanglas käisid ning peagi mõistsin, et Jumal soovib mind näha teisi õpetamas. Vangla on minu misjonipõld.

Minust sai kabeli juhataja ning ma organiseerisin palvekoosolekuid igas kambriplokis. Ma ei kuulunud ühessegi kogudusse, sest ma ei teadnud, millises kirikus ma Jumala tahte kohaselt peaksin käima. Kuid ühel päeval peatas mind pärast koosolekut üks noor vang ja ütles, et kui ma vanglast välja saan, peaksin minema adventkirikusse. Ma ei arvanud tema kommentaarist midagi, sest ma teadsin, et ei saa kunagi vangist välja.

Möödus neli aastat ja ma töötasin kõigis vangla sektsioonides – kambriplokkides, valvurite hulgas ja haiglas. Jumal kasutas seda aega, kasvatamaks minu suhet Temaga, et jagada teistele Jumala armastust.

Siis lasti mind ilma ette hoiatamata vanglast välja! Ma läksin oma venna juurde elama ja käisin tema kodu lähedases kirikus. Ma kohtusin noore naisega ja aasta pärast me abiellusime. Ma käisin edasi samas kirikus, aga kui ma valmistusin selle kogudusega ühinema, kuulsin ma häält ütlevat: “See ei ole minu kogudus. Mine adventkirikusse.”

Sel ööl ei saanud ma magada. Ma tundsin, et Jumal ütleb mulle: “Sina jonnakas, kangekaelne mees!” Ma äratasin naise ja rääkisin talle, et Jumal kutsub mind ühinema adventkogudusega ning palusin teda koos minuga palvetama.

Ma leidsin kodu lähedalt adventkiriku ning järgmisel hingamispäeval saabusin varakult jumalateenistusele. Ma tundsin seal sellist rahu ja ma teadsin – Jumal soovib, et ma oleksin siin. Ma rääkisin pastorige, et soovin kogudusega ühineda.

Ühel hingamispäeval, kui ma istusin ingliskeelses hingamispäevakooli klassis, küsis õpetaja, kas keegi viiks tundi läbi sel ajal, kui ta ära on. Keegi ei avaldanud soovi, seepärast tõstsin käe, kuigi olin selles kirikus alles vähe käinud. Ma ütlesin, et olen valmis õpetama, kui ta nii arvab, ja ta oli nõus. Kogudusevanemad toetasid mind ja aitasid, kui toppama jäin. Üks grupiliikmetest ütles mulle pärast, et mul on õpetamise and. See üllatas mind, kuid hiljem mõistsin, et Jumal saatis teda valmistama mind mu järgmiseks ülesandeks.

Mõne nädala pärast kutsus misjonipõllu esimees mind tööliseks. Nüüd olen ma töötanud Jumala heaks seitse aastat – sama kaua, kui olin vangis. Ma jutlustan vanglas, kus ma varem teenisin, ning räägin sageli surmamõistetutega. Ma palvetan, et nad näeksid valgust, mida Jumal mulle näitas. Ma soovin, et nad leiaksid Kristuses rahu, mille mina leidsin.

Maailmale Kristusest kuulutamine on korruga ühele inimesele rääkimine, ükskõik kas see inimene on kõrge ametnik, naaber või surmamõistetud vang. Teie misjoniannetused toetavad evangeeliumitööd Sierra Leones. Suur tänu teie annetuste eest.

David Sarnu on evangelist Freetowni lähedal Sierra Leones.

8. september 2007
Sierra Leone

Jumal on minu kõrval

Fatmata Conteh

Katsumuste ja meeleheite kaudu õppis üks naine tundma, paremini kui ta oli kujutlenud, et Jumal on alati tema kõrval.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma olen pärit sügavalt religioosest, kuid mitte kristlikust kodust Sierra Leones. Koolis olid meil religioonitunnid ja mul on meeles veel lugu Saamuelist, palve vastusena antud lapsest. Ma arvasin, et see on imeilus lugu. Aga kui ma vanematele sellest loost rääkisin, said nad vihaseks. Ema hoiatas, et ma ei kuulaks enam kunagi sellist rumalust!

Minu vanemad oli oma religioonis ranged ning isa oli tähtis religiooniõpetaja. Ta ei tahtnud, et tema tütar huvituks kristlusest. Kuid piiblilugude õppimine oli osa kooliprogrammist, seepärast ei saanud ma sellest hoiduda. Pealegi oli see minu jaoks huvitav. Ma õppisin religioonitunnis õpitust vaikima.

Ma lõpetasin keskkooli ja hakkasin tööle. Siis kohtusin Johniga, kes oli mu vanemate sõprade poeg. John ja tema vanemad meeldisid minu perele – välja arvatud fakt, et John oli kristlane. Kuid John oli seitsmenda päeva adventkristlane ning vanemad mõistsid, et adventistid järgivad paljuski samu tervisepõhimõtteid, mis nemad. Seepärast ei olnud nad meie sõpruse vastu.

Peagi armusime. Kui ütlesin vanematele, et me soovime abielluda, ei olnud nad vastu, kuigi ma teadsin, et nad loodavad minu abikaasana näha oma usust meest. Minu isa palus mul minna Saudi Araabiasse ja õppida enne abiellumist tõsisemalt religiooni. Nad lootsid, et kohtan seal mõnda meest ja unustan Johni. Ma olin nõus õppima, kuigi Johnile ei meeldinud, et lähen kaheks aastaks nii kaugele. Ma kinnitasin Johnile, et tahan saada kristlaseks, kui oleme abiellunud.

Mingil määral läksid mu õpingud Saudi Araabias nii, nagu mu vanemad olid lootnud. Ma kohtasin seal palju toredaid mehi ning mitmed neist tegid mulle abieluettepaneku. Kuid ma armastasin Johni ning ütlesin teistele kosilastele ära.

Kui lõpetasin õpingud, pöördusin tagasi Aafrikasse ning sõitsin Senegali, kus John õppis. Mõne kuu pärast abiellusime seal.

Kui John lõpetas õpingud, kolisime tagasi Freetowni Sierra Leones. Kuid meie ajastus oli kohutav, sest ainult mõni kuu pärast meie sinna kolimist puhkes Freetownis sõda ning me kaotasime oma kodu ja kõik, mis seal oli. Me põgenesime ainsa varanduse – eluga. Me kolisime väikesesse tuppa minu õe majas. Parimal juhul oli raske, kuid kogu selle aja hoidis mu abikaasa meie vaimu üleval palve abil.

Ma uurisin iga päev Johniga Piiblit. Ma sain Jumala ja tema plaani kohta palju uusi asju teada. John ei sundinud mulle midagi peale. Ta ütles, et Jumal mõjutab mind õigel ajal. Ja nii ka juhtus. Jumal juhtis mind ühe sammu korraga.

Ma olin vaimustuses sellest, mida Piiblist õppisin. Mulle meeldis käia koos abikaasaga kirikus ja uurida temaga Jumala Sõna. Me palvetasime ja lugesime koos iga päev. Aja jooksul sai John hea töö ADRA-s ning me võisime kolida oma koju. Meie rõõm sai täielikuks, kui ma otsustasin saada ristitud adventkogudusse. John ütles, et selle otsuse pärast võib mu oma pere mind hüljata, kuid ta meenutas, et mul on nüüd uus pere – vennad ja õed Kristuses.

Ühel reedel läks mu abikaasa meie viieaastase pojaga juuksurisse. Teel koju kaotas John äkki teadvuse. Keegi viis ta kiiresti haiglasse

ja üks lahke möödakäija tõi meie poja koju minu juurde. Kui ma kuulsin, mis oli juhtunud, kiirustasin ma haiglasse ja leidsin eest juba mõned koguduseliikmed, kes mu abikaasa eest palvetasid.

Siis nägin ma Johni liikumatult voodis lamamas. Ma hüüdsin ta nime ja nägin ta silmi pilkumas. Kuid ma teadsin, et ta ei näe mind. Ma istusin tema juures oimetult ja kohkunult.

Mõne aja pärast soovitasid arstid mul koju minna, sest ma ei saanud haiglas midagi teha. Seepärast läksin koju, kuid olin liiga mures ega saanud magada. Ma veetsin suurema osa ööst palvetades. Hingamispäeva hommikul vara läksin ma haiglasse. Ma küsisin õelt oma abikaasa seisundi kohta, kuid ma ei saanud midagi teada. Ma küsisin arstilt, kuid ikka ei saanud ma vastust. Siis tuli pastor ja ütles, et mu mees oli öösel surnud.

Ma olin muserdatud. Ma ei suutnud uskuda, et mees, keda ma nii väga olin armastanud, on surnud. Ma palusin arste, et nad laseksid mul Johni näha, kuid nad ei lubanud mind ruumi. Ma arvan, et nad kartsid, et ka mina suren.

Pärast matuseid tulid mõned minu sugulased mind oma religiooni traditsioonilisel moel rohtudega puhastama. Kuid ma keeldusin. Ma ütlesin neile: “Jeesuse veri on pesnud mind puhtaks kõigist mu pattudest ja see on ainus puhastus, mida ma vajan.” Ma teadsin, et nad loodavad minu naasmist lapsepõlve usu juurde, seepärast ütlesin neile: “Minu abikaasa on surnud, kuid mu usk Jeesusesse elab. Ma ei jäta kunagi oma kristlikku usku.”

Mu sugulased olid mures, kuidas ma Johni surmaga toime tulen. Ja ma tunnistan, et see oli raske. Kuid ma olin otsustanud järgida Jeesust, ükskõik, mida elu ka ei tooks, ning ma jäin oma otsuse juurde. Pärast Johni surma ei ole kerge olnud. Kõik asjad kirikus ja seal peetavad jumalateenistused meenutavad mulle mu armastatud abikaasat. Poja hingamispäevakooli viimine, kirikus laulmine, kuulmata oma mehe tugevat häält enda kõrval, palvetamine ja Piibli lugemine perepalvuse ajal meenutab mulle kaotatud. Mõnikord ei suutnud ma palvetada, ma lihtsalt nutsin.

Tasapisi, väga aegamööda, muutus Johni kaotus talutavamaks. Kuid Saatan ei olnud meie ründamist lõpetanud. Meie poeg jäi raskelt malaariasse ning pidi haiglasse minema. Siis murdsin ma õnnetuses jala. Mõne nädala pärast murdsid meie majja vargad ja varastasid kõik, isegi toidu külmikust! Mina ja mu poeg magasime sel ajal, kuid me ei kuulnud midagi.

Me kaotasime kõik ning mul ei olnud raha üüri maksmiseks. Kuid ma tänasin Jumalat, et me ei olnud viga saanud. Ma tuletasin meelde, kuidas mu mees oli palvetanud, kui me kord varem olime kõik kaotanud, ning ma sain rasketel aegadel jõudu tema usu eeskujust.

Me kolisime pärast röövimist majast välja ja läksime minu õe juurde elama, kuni saame jälle jalad alla.

Kui inimesed küsivad, kuidas ma ilma Johnita hakkama saan, räägin ma neile, et usaldan Jumalat, et ta täidab mu vajadused ja aitab rasketel aegadel. Ma olen õppinud, et isegi siis, kui ma ei mõista, miks halvad asjad toimuvad, võin ma olla kindel, et Jumal on minu kõrval ega lase mul üksi kannatada.

Jumal on andnud mulle tunnistuse teistele jagamiseks ning ma tahan rääkida teistele, et Jumal on ustav isegi raskustes ja kurbuses. See on kõik, mida ma oskan paluda.

***Fatmata Conteh** tunnistab oma usust Freetownis Sierra Leones.*

15. september 2007
Ghana

Ootamatud õppetunnid

Eva Yeboaa

Olles uudishimulik kristlaste usu suhtes, ühines ta koolikooriga, et saaks käia jumalateenistustel kahtlust äratamata.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles moslemiperekonnas Ghanas. Ma olin oma isa kümnest lapsest üheksas. Isa andis oma parima meie harimiseks, kuid see oli raske. Õpetaja nägi, et ma olen võimekas ja soovitas isal võimaldada mulle kõrgemat haridust. Mis jäi isal muud üle, kui nõustuda. Nii saatis isa mind pärast keskkooli õpetajaks õppima. Olin ainus tüdruk oma perest, kes õppis pärast keskkooli edasi.

Ülikoolis, kus ma õppisin, käisid kõik õpilased religioonitunnis. Moslemid õppisid moslemiõpetaja juures, kristlased kristlase juures. Mina olin kasvanud üles, arvates, et kristlased usuvad tobedaid asju, näiteks seda, et Jeesus, kelle me teame prohveti olevat, on Jumal. See oli pöörane mõte, kuid mind huvitas, miks muidu nii intelligentsed inimesed suudavad sellist rumalust uskuda.

Ühel päeval küsisin oma religiooniõpetajalt kristlaste õpetuse kohta, et Jeesus on Jumal. Kuid minu küsimusele vastamise asemel sai ta pahaseks ja solvas kristlasi.

Ma mõtlesin: “*Miks see mees ei vastanud mu tõsimeelsele küsimusele? Kas kristlaste uskumuses Jeesuse kohta võib olla tõtt?*” Ma otsustasin ise oma küsimustele vastuseid leida.

Ma ei saanud hakata lihtsalt kristlaste religioonitunnis või jumalateenistustel käima, sest mu isa oleks mind koolist ära võtnud. Seepärast ühinesin ma koolikooriga, mis laulis tihti kristlaste jumalateenistustel. Moslemile oli kooris laulmine lubatud ja nii sain ma käia mõnel jumalateenistusel, ilma et keegi oleks mu huvist teadnud.

Mul oli meeles, et mu kristlasest onu rääkis midagi hingamispäevast, aga mis see oli? Ma laenasin Piibli ja lugesin kõiki salme, mis olid märksõna “hingamispäev” all toodud. Ma avastasin, et hingamispäev on nädala seitsmes päev. Mulle meenus, et onu pidas laupäeva, mitte pühapäeva. Loetud salmid suunasid mind Piibli teiste tekstide juurde ja ma sain Jumalast üha enam teada.

Kolm aastat kuulasin ma salaja igat kristlikku jumalateenistust, mida sain. Kuna mu ema vend oli kristlane, küsisin emalt, mida onu usub. Ema soovitas mul vaheajal onule külla minna ja ise välja uurida. Seepärast läksin järgmisel vaheajal onu juurde. Ta viis mind oma kirikusse – seitsmenda päeva adventkirikusse.

Ma olin üllatunud, leides, et adventistidel ja moslemitel on mõned asjad vägagi sarnased, näiteks toitumispõhimõtted. Mida rohkem ma teada sain, seda enam tundsin, et olen leidnud midagi hinnalist. Usklikud olid minu vastu nii sõbralikud ning tervitasid mind, võõrast, oma koguduses südamlikult. Ma imetlesin, kuidas adventistid elavad oma usku läbi kõigis eluvaldkondades. Mida rohkem ma õppisin, seda enam ma sellest usust teada tahtsin.

Ma lõpetasin õpetajakoolituse ja mind määrati kooli, mis asus mu vanemate elukohast umbes 60 km kaugusel. Ma olin erutatud, et sain elada omaette ja ise raha teenida. Lõpuks ometi sain ma teenida Jumalat avalikult. Aga kui ma kohale jõudsin, avastasin, et kuna ma avalikult olin ikka veel moslem, oli mind määratud elama moslemiperekonna juurde. Mida ma pidin tegema?

Peagi märkas moslemimees, et ma ei palveta viis korda päevas. Ma otsustasin uue usu varjamise asemel tõtt rääkida. “Ma ei ole enam moslem,” ütlesin ma. “Ma olen kristlane.”

Mees oli šokeeritud. Ta ütles, et oli pakkunud mulle tasuta elamist, sest ma olin moslem. Ta mõtles mõne hetke ja ütles siis: “Sul tuleb otsida elamiseks teine koht.” Ma mõistsin ning palusin, et Jumal aitaks mul leida elukoha. Aga enne, kui jõudsin uue koha otsida, tuli see mees minu juurde ja ütles, et muutis meelt; ma võin jääda, vähemalt veidikeseks ajaks.

Kiiresti levis kuuldus, et ma olen kristlane ning mõned teised moslemitest õpetajad püüdsid veenda mind isa usu juurde tagasi pöörduma.

Ma rääkisin inimestele, et ma olen adventist, kuid ausalt öeldes teadsin ma adventkogudusest üsna vähe, ainult seda mida onu oli selgitanud ja mida ma ise olin näinud. Ma tahtsin rohkem teada; ma soovisin kogudusega liituda.

Koolivaheajal olin ma mõne nädala külast ära. Tagasi tulles kuulsin oma üllatuseks majaperemehe kodu lähedal asuvast hoonest laulmist.

“Mis toimub?” küsisin peremehelt.

“Need on adventistid,” vastas ta. “Nad on siin mitu päeva koosolekuid pidanud. Ma arvan, et sa ei tea sellest, kuna sa olid ära.”

Ma olin nii erutatud ja kiirustasin koosolekupaika. Sisenedes kohtasin meest, kes kirjutas üles koosolekul käijate nimesid. “Sa pead panema mind koguduse nimekirja,” ütlesin ma mehele. “Ma olen adventist.”

“Kust sa adventistidest tead?” küsis mees. Ma selgitasin, et olin koos oma onuga ühes teises linnas kirikus käinud ja ma tahaksin adventkristlane olla. Mees naeratas ja ütles lahkelt, et ta paneb mu nime hea meelega kirja nende inimeste nimekirja, kes soovivad ristimiseks ettevalmistamiseks Piiblit uurida.

Ma hakkasin adventistidega Piiblit uurima ning mõne kuu pärast ristiti mind koos esimese pöördunute grupiga minu külas. Viimaks ometi olin ma adventperekonna liige.

Ma soovisin rääkida perele oma uuest usust, kuid muretsesin, mida ütleks isa. Kuid oma üllatuseks sain teada, et mu noorem õde oli juba adventkogudusega ühinenud, kui käis adventistist onul külas. Ja mu vanem vend, kes oli ka õpetaja, oli saanud adventistiks, kui ta oli saadetud tööle linna, kus on tugev adventkogudus. Ka tema hoidis usku pikka aega saladuses, sest kartis, et isa saab vihaseks ega rahasta minu õpinguid lõpuni! Me olime kolmekesi saanud eraldi seitsmenda päeva adventistideks ning olime hoidnud usku salajas teiste kaitsmiseks isa viha eest. Nüüd soovisime rääkida oma usust kõigile. Lõpuks ühinesid adventkogudusega veel neli meie venda ja õde.

Ka mu isa soovis rohkem teada saada usust, mis tema lapsi huvitas ning enne surma andis ta meie usule õnnistuse. Mu ema hakkas võimalusel kirikus käima, kuigi ta suri enne, kui sai avalikult otsustada ristimise poolt.

Meie küla vastpöördunud hakkasid käima koos koolis, kus ma õpetan. Aegamööda on kogudus kasvanud ning praegu on meil elujõuline kogudus, mis on täidetud laste ja täiskasvanute rõõmsa kiitusega. Minu suurim rõõm on rääkida teistele usust, mille olen leidnud.

Eva Yeboaa elab Kumasis Ghanas.

22. september 2007
Ghana

Aeg Jumalale

Vera Akafo

Ta arvas, et tema elu on lihtsalt suurepärane, kuni ta määrati kohustuslikult aastaks adventülikooli tööle.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Närviliselt rebisin lahti kirja, mis oli just postiga saabunud. Ma olin seda kirja nädalaid oodanud. See pidi määrama kindlaks, kus veedan järgmise aasta oma elust ning ma olin põnevil ja ärevil.

Ma olin just lõpetanud ülikooli psühholoogia ja poliitteaduste alal ning ootasin tööle määramist kohustuslikuks vabatahtliku teenistuseks, mille pidid läbi tegema kõik lõpetajad. Riik määrab lõpetajad vabatahtlikele ametikohtadele ja püüab tavaliselt leida lõpetaja võimetele sobiva saadaoleva koha. Kuid lõpetajatel ei ole sõnaõigust selle kohta, mis tööle neid määratakse. Mõned mu sõpradest said hiljuti kirjad ning olid pettunud avaliku teenistuse ametites, mis neile anti.

Aasta võib olla pikk aeg kellegi elus, kui määratud töö ei sobi tema huvidega või ei anna õpitud alal kogemusi. Enamik lõpetajaid soovivad väga alustada oma karjääri või, nagu minagi, jätkata kõrgema kraadi õpinguid. Ma olin alati tahtnud advokaadiks saada ning enne töötamist pidin ma õigusteadust õppima.

Värisevate sõrmedega avasin kirja. Lasin silmadega kiiresti üle kirja ja nägin nimetust “Valley View’ Ülikool”. Nii, ma hakkasin siiski ülikoolis tööle. See oli hea. Ma olin sellest ülikoolist kuulnud. Ma teadsin, et see on kristlik kool ning oli hiljuti nimetatud esimeseks Ghana eraülikooliks. Töö tundus huvitav olevat. Ma tundsin kergendust.

Küsisin sõpradelt, mida nad Valley View’ ülikoolist teavad ning sain teada, et seda ülikooli peab seitsmenda päeva adventkogudus. Ma ei teadnud adventistidest eriti palju, välja arvatud seda, et nad pidasid pühapäeva asemel laupäeva. Ma ei teadnud, miks, kuid ei kulutanud sellele mõtlemisele eriti palju aega. Mul oli kiire asjade pakkimisega, et kolida oma avalikule teenistuskohale.

Ma saabusin Valley View’ ülikooli ning õpetajad ja üliõpilased tervitasid mind südamliselt. Nad näitasid mulle linnakut ning mulle avaldas muljet, kui puhas kõik oli ja kui viisakad ja lugupidavad olid sealse tudengid. Ma tundsin seal rahu ja vaikust, mis oli erinev ülikoolilinnakust, kus mina olin õppinud.

Mind määrati tööle arendusosakonda, kus ma pidin arendama ülikooli ja aitama leida raha konkreetsetele projektidele. Ma töötasin tihedalt ka koos tudengitega, kes panid mind tundma osana linnaku elust.

Kui lektorid mind linnakus nägid, peatusid nad vestlemiseks ning küsisid mu elu ja tulevikuplaanide kohta. Ikka ja jälle olin üllatunud sõbralikkusest, mida nad mulle osutasid.

Ühel päev rääkis professoriga, kes ütles: “Ma kavatsen sinust adventisti teha.” Ma naersin, mõeldes, et ta teeb nalja. Muidugi avaldasid mulle muljet kohatud adventistid ning ülikooli tase. Mulle meeldis mu töö ja inimesed, kellega koos töötasin. Kuid ma olin rahul kirikuga, milles olin üles kasvanud. Ma ei tundnud vajadust midagi muuta. Minu elu oli niisamagi hea.

Mulle meeldis mu amet ja ma töötasin kõvasti. Peagi palus ülikool mind üle viia rektori kontoris. Ülikooli rektor oli väga hõivatud mees paljude kohustustega, kuid mulle avaldas muljet tema lahkus ja

huvi tudengite ja minu vastu. Ta pidas igal nädalal piiblitundi ning palus minul tunniks ettevalmistatud materjalid trükkida.

Ühel nädalal kutsus rektor mind hingamispäeval ülikooli jumalateenistusele. Ma tänasin teda kutse eest, kuid ma elasin linnakust 45-minutilise teekonna kaugusel ning ma ei soovinud veeta vaba päeva bussiga sõitmisele, et lihtsalt kirikusse minna. Seepärast ma ei läinud. Järgmise esmaspäeva hommikul tundsin kergendust, kui rektor jumalateenistust ei maininud.

Mõne nädala pärast peeti ülikoolis “Vaimuliku tähelepanu nädalat”. Kõik – üliõpilased, õppejõud ja juhtkond – käisid hommikustel ja õhtustel programmidel. Ma läksin ka ning nädala lõpuks olin ma rõõmus, et olin läinud.

Pastor kõneles tulevikusünnimustest Piibli valgusel, keskenduses Jeesuse tagasitulekule au pilvedel. Ta rääkis minevikust, selgitades, kuidas Noa hoiatas inimesi saabuva veeuputuse eest, kuid teda ei usutud. Pastor ütles, et samamoodi ei usu tänapäeva inimesed, et Jeesus tuleb varsti.

Ma mõtlesin oma elu peale. Ma olin käinud lapsest saadik kirikus, kuid pastor kõneles rohkem edust ja õnnest selles maailmas. Kas ma olen valmis uueks maailmaks, kui Jeesus tuleb oma rahvast koju viima?

Ühel päeval rektori sellenädalast piiblitunni materjali trükkides, pöörasin ma trükitavale tähelepanu. Materjalis kõneldi hingamispäevast ja esitati tõendid, et hingamispäev on laupäev ja seda pole kunagi pühapäevaks muudetud. Õppematerjal selgitas, et hingamispäev on tehtud inimese jaoks, et ta saaks selle veeta Jumalaga. See on maailmas eraldatud, püha aeg. Kui ma materjale lugesin, tundus, nagu oleks pusletükid kohale läinud, moodustades ilusa pildi Jumalast, keda ma tegelikult ei tundnud. Ma mõistsin, et neil adventistidel on midagi, mis teistel kristlastel puudub, ning ma tahtsin seda, mida nägin.

Ma hakkasin hingamispäeviti ülikoolis kirikus käima. Kui sain aru, et Jumal näeb meie südant ning hindab sisemist ilu välisest enam, võtsin ära oma ehted ja alustasin lihtsamat elu, seades Jeesuse

keskpunktiks kõigele, mida tegin. Ma rääkisin oma sõpradele ja perele, mida ma Jumalast ja Piiblist teada olin saanud. Mõned sõpradest arvasid, et ma olen segi läinud; kuid teised, ka mu ema ja noorem õde, tahtsid teada rohkem sellest, mida ma usun ja mis oli minu elus sellise muutuse esile toonud. Ma uurisin väga hoolikalt Piiblit, et oskaksin vastata nende esitatud keerulistele küsimustele.

Kui mu kohustuslik teenistusaasta hiljuti lõppes, ei tahtnud ma ülikoolist lahkuda. Ma tundsin, et see on mu kodu, ning need inimesed olid osa mu perest. Ma palusin luba jääda vabatahtlikuna, kuni otsustan, mida oma tulevikuga peale hakata. Vahepeal jätkasin Piibli uurimist ja sain ristitud.

Ma ei olnud kunagi mõelnud, et mu elu muutub pärast Valley View' ülikooli määratud avalikku teenistust nii radikaalselt. Ma tänan Jumalat, et Ta leidis minu, kui ma isegi ei teadnud, et ma kadunud olin. Ma olen näinud Jumala uut nägu ning soovin kasutada kogu oma ülejäänud elu teistele Temast rääkides.

Vera Akafo elab Accras Ghanas. Ta lõpetab magistriõpinguid personalitöö alal. Ta kavatses pärast õpingute lõpetamist minna tagasi Valley View' ülikooli.

29. september 2007

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Tulevikku rajades

Osatäitjad: Jutustaja (uudisteankur) ja kolm reporterit. Kasutage asja huvitavamaks tegemiseks erinevas vanuses inimesi. *[Märkus: kuigi jutustaja ja reporterid ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]*

Vahendid: Laud uudiste lugemiseks, mikrofoni osatäitjatele. Suur Aafrika kaart (või ekraanile projekteeritud kaart), kus on tähistatud Benin, Libeeria, Nigeeria, Sierra Leone ja Kesk-Aafrika Lääne-divisjon.

Pühakirja lugemine:

Otsekui külm vesi väsinud hingele on hea sõnum kaugelt maalt.

Kui armsad on mägede peal sõnumitooja sammud. Ta kuulutab rahu, toob häid sõnumeid, kuulutab päästet ja ütleb Siionile: “Sinu Jumal on kuningas!”

See on sõna, mille ta on läkitanud ..., kuulutades evangeeliumi rahust Jeesuse Kristuse kaudu, kes on kõikide Issand.

Õp.25:25; Jes.52:7; Ap.10:36*

Jutustaja: Ilusat hingamispäeva. Mina olen _____ *[jutustaja nimi]*, uudiste kommentaator heade uudiste kanalist. Meie täna hommikune programm keskendub neljale Lääne-Aafrika riigile, kus on nii ülesandeid kui võimalusi. Täna need reportaažid on Beninist, Nigeeriast, Libeeria ja Sierra Leonest. *[Näita kaardil, kui nimetad riike.]* Meie esimese loo esitab _____ *[reporteri nimi]*.

Esimene reporter: Täna, _____ *[jutustaja nimi]*.

Benin on väike Lääne-Aafrika riik. Suurem osa 7,5 miljonist elanikust elavad Benini lõunapiirkonnas, rannikul, kus asuvad ka kaks suuremat linna. Peaaegu pool Benini elanikkonnast järgib ikka veel traditsioonilisi religioone, millest kõige tavalisem on nõiduse vorm, mida nimetatakse *voodoo*'ks. Vähem kui kolmandik Benini rahvastikust nimetab end kristlasteks ning enamikul neist on nii jumalateenistustes kui igapäevaelus märkimisväärne hulk nõidust.

Sellises keskkonnas seitsmenda päeva adventkristlaseks saamine tähendab selja pööramist hõimu- ja tihtipeale ka perekonnasidemetele, sest enamik sündmusi, eriti surm, hõlmab *voodoo* kombeid ja alkoholi tarbimist. Vastpöörduvad seisavad silmitsi raskete katsumustega, kui neil palutakse valida, kas ustavus Jumalale, keda nad ei näe, või ustavus perekonnale ja hõimule, kus on tugevad sidemed, mis kestavad kogu elu. Paljud inimesed ei suuda neid katsumusi ületada. Benini kogudus on noor ja kasvav. Koguduseliikmete arv 3 500 tähendab, et riigis on üks adventist iga 2 400 elaniku kohta.

Sellises õhkkonnas on vastpöörduvatel hädasti vaja statsionaarset hoonet jumalateenistuste jaoks, ehitist, mis ütleb, et Jumal ja Tema kogudus ei lahku neist ega hülga neid. Roost või savist palvelad ei tekita inimestes püsivuse tunnet.

Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada vähemalt ühe kiriku piirkonda, kus nõidus ja *voodoo* järgimine on eriti suur. Koguduseliikmed on ostnud maatüki küla serval jõe ääres. Nad on ehitusega alustanud, kuid nende 60 liikmest on suurem osa kalurid, kes suudavad vaevu oma peresid toita. Aidakem

neil seista pimedusele vastu kirikuhoonega, mis kutsub inimesi otsima maailma Valgust.

Jutustaja: Suur tänu, _____ [reporteri nimi], selle loo eest. Rändame nüüd ida poole Nigeeriasse [Näita kaardil Nigeeriat.]

Teine reporter: Nigeeria on üks Aafrika suuremaid ja rahvarikkamaid riike.

Nigeeria adventkoguduses on peaaegu 234 000 liiget, kõiki elanikke kokku on 131 miljonit, seega on suhe 1 adventist iga 562 inimese kohta. See on julgustav, kuid paljud riigi alad on vaevu Kristusest kuulnud. Eriti riigi idapiirkond vajab abi keskkooli rajamiseks regiooni, kus ei ole ühtegi haridusasutust. Lisaks ehitatakse kolm kirikut-evangeelset keskust, õpetamaks inimesi, kuidas juhtida oma lähedasi ja sõpru Kristuse juurde.

Koguduse üks vanimaid institutsioone Aafrikas, Babcocki ülikool on koduks 3 500 üliõpilasele, kellest rohkem kui pooled on mitteadventistid. Kuid tudengitel on kohustuslik käia igal nädalalõpul jumalateenistustel. Ühe linnaku keskel asuva maksikiriku asemel on kool julgustanud paljude väiksemate koguduste organiseerimist, et täita paremini üliõpilaste ja õppejõudude vaimulikke vajadusi. Igal kogudusel on oma liikmete nimekiri, oma juhatus ja omad toetajad õppejõudude hulgas. See detsentraliseerimine tagab paremad võimalused osaduslikuks jumalateenistuseks ja juhtimiskoolituseks.

Kuid koolil on jumalateenistusteks sobivad suured loengusaalid ja palvelad otsa saanud. Üks kogudusegrupp käib praegu koos naiste ühiselamu üldkasutataval alal, mis tähendab, et noormehed peavad viima jumalateenistust läbi samas kohas, mida naised peavad kasutama duširuumidena. See on ideaalist kaugel. Selliste olukordade kergendamiseks ja jumalateenistusteks rohkemate võimaluste tagamiseks toetab tänane kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus Babcocki ülikoolile ühe kiriku juurde ehitamist lisaks kahele teisele kirikule ja keskkoolile Ida-Nigeerias.

Jutustaja: Libeerias ja Sierra Leones on hiljuti alustatud ülesehitustööd julma kodusõja aastate järgsel ajal. Neil riikidel ei ole ikka veel pidevat elektrivarustust, puhast joogivett ning veel paljusid asju, mida meie peame iseenesestmõistetavaks. Siiski läheb töö neis kahes riigis edasi ning usklikud on välja läinud usus, et muudavad midagi oma riikides. Kuulame, mida nad teevad.

Kolmas reporter: Teistest riikidest pärinevate usklite peetud evangeelsete koosolekute tulemusel tekivad uued kogudused. Kuid ilma korraliku palvelata jumalateenistuste jaoks kaovad paljud neist vastpöörduvatest tagasi pealinnades tungleva rahvahulga sekka. Üks kogudus Monroovias Libeerias koosneb peaaegu täielikult vastpöörduvatest. Neil ei ole palvelat kooskäimiseks, seepärast peavad nad jumalateenistusi kohaliku keskkooli klassiruumis. Neile on maa ostmiseks liiga kallis, rääkimata siis veel kiriku ehitamine. Ilma väljastpoolt tuleva abita kaovad hiljutistel evangeelsetel koosolekutel saavutatud hulgad.

Mõlema riigi kogudused on usus pannud kõrvale maad, millele ehitada evangelistide koolituskeskus-laagrikoht, kus usklikud saaksid koos Pühakirja uurida ja õppida, kuidas tuua lähedasi Kristuse juurde. Koguduse plaan on, et isemajandavat laagrikohta võiks rentida teistele organisatsioonidele, kui adventistid seda ei kasuta. Majutushooned, loengusaal, palvela ja kool sobivad hästi maale, mille kogudus imeliselt Sierra Leone kodusõja ajal sai. Ning sama tüüpi rajatis juba olemasolevas noorte laagrikohas Libeerias pakuks sealsetele usklitele sarnaseid võimalusi.

Niisiis, kaks palvelat ja kaks evangelistide koolituskeskust, mida osaliselt finantseeritakse tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest, suurendavad koguduseliikmetest tööliste ja vaimulike teenistuse efektiivsust neis taasülesehitatavates riikides.

* * * * *

Jutustaja: Meie aeg saab täna otsa, aga Kesk-Aafrika Lääne divisjoni projektid ei lõpe. Kokkuvõtteks: meie tänane annetused läheb järgmiste projektide toetuseks:

- kaks evangelistide koolituskeskust
- vähemalt kaheksa kirikut
- algkool Kamerunis
- keskkool Nigeerias
- haigla esimene ehitusfaas Kamerunis

See on meie tänase misjoniannetuse suur ülesanne, kuid see on teostatav, kui me töötame kõik koos. Näidake oma vendadele ja õdedele Kesk-Aafrika Lääne divisjonis, et me hoolime nende püüetest ja rõõmustame nende edu üle. Jagagem seda, mida Jumal on meile andnud, ja hoidkem neid oma palvetes.

[Palve ja annetused]

Tänu annetajatele kogu maailmast viib see uus lennuk pastoreid ja meditsiinitöötajaid Paapua Uus-Guinea ligipääsmatusse piirkondadesse inimeste vajaduste täitmiseks.

* Piibli tekstid internetist www.piibel.net